

பின்னிர்வு நேரம், பொன்னிலவு ஏறும்
 போதினிலேபாட்டு வரு மாமே.
 தென்றல் விளையாட, சின்னக்கொடியாட
 தேடியொரு பாட்டுவரு மாமே.

வெள்ளியலை துள்ளி, மெல்லநுரைதள்ளி
 வீழ்வொரு பாட்டுவரு மாமே.
 கொள்ளையழகோடு, மூல்லைசிலிர்க்கின்ற
 கோலமதில் பாட்டுவரு மாமே.

காதலர்கள் பேசும், போதைமொழி மீதில்
 கண்திறந்து பாட்டுவரு மாமே.
 நாநவொலி மேலி, வேதவொலி யாகும்
 நாழிகையில் பாட்டுவரு மாமே.

வேட்டுவரும் நாட்டில், பாட்டுவருமாகில்
 வேதனையில் பாட்டுவரு மோடா?
 காட்டுநெருப்பாகிப், பாட்டுவருமாகில்
 கண்ணெதிரே மூட்டுவொரு பாட்டு.

நஞ்சணிந்த சின்னப் பிஞ்சுபகை விவன்று
 "நம்புதமிழ் ஈழமெனும்" போதில்
 நெஞ்சிலுணர்வாகிக், கொஞ்சவில்லையாயின்
 தீயெழுதும் பாட்டையெவர் கேட்டார்?

— மதுலிகா

மொதுசன நூலகம்
 யாழ்ப்பாணம்
 மதுலிகா இயற்றலகம்.

முத்தமிழ்க் காவலர் கி. ஆ. பெ. விசுவநாதம் அவர்கள் சிந்திப்பதை நிறுத்திவிட்டார் என்றசெய்தி எம்மைத் திடுக்குறவைத்தது. எண்பது ஆண்டுகாலமாக தமிழென்றும், தமிழர் வாழ்வென்றும், தமிழரின் வீரம், மாணமென்றும், தமிழர் மருத்துவமான சித்தமருத்துமென்றும், இவை அனைத்தினதும் வளர்ச்சியென்றும் திசைரி சுற்றிச் சுழன்றுகொண்டிருந்த 'திருச்சிப்புயல்' தன் தொண்ணூற்றி ஆறாவது வயதில் எம்மையெல்லாம் சோகத்திலாழ்த்திவிட்டு அமைதியானது. 'உச்சிமலைப் பிள்ளையாக' நின்ற எமக்குத் தமிழுணர்வேற்றிக்கொண்டிருந்த 'தமிழ்க்காவலர்' காலமாகிவிட்ட செய்தி எம்மைக் கலங்க வைத்தது.

முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் முதலிலும், பின்னர் பல தடவைகளும் ஐயா அவர்கள் தமிழீழம் வந்ததையும், ஓடி ஓடி ஊரெங்கும் இங்கு பேசியதையும், தன்பேச்சுக்கள் மூலம் தமிழரின் தன்மான உணர்வுக்கு உரம் வீசிச் சென்றதையும் பலர் மறந்திருக்க மாட்டார்கள். பின்னர் 1989ம் ஆண்டு இந்திய ஆக்கிரமிப்புப்படை தமிழீழத்தைச் சின்னாபின்னப்படுத்திக் கொண்டிருந்த கோரநாட்களில் ஐயா கொழும்புக்கு வந்திருந்தபோதும் தமிழின் வளம்பற்றியும், தமிழரின் திறம்பற்றியும், விடுதலைப் புலிகளின் வீரம்செறிந்த போராட்டம் பற்றியும், எமது தேசியத் தலைவரின் அஞ்சாமைபற்றியும் விதந்துரைத்திருந்தார்.

குறிப்பிட்டேக் கூறுவதானால் இப்படித்தான்; "பிரபாகரன் தமிழினைப் பதையிட்டு நான் பெருமைப்படுகின்றேன். ஏன்? தரியுமா? நான் தமிழினைப் பதால்" என்று அஞ்சாது நெஞ்சு நிமிர்ந்தி, கொழும்பில் தன் கருத்தைக் கூறி எல்லோரையும் 'கதிகலக்கிய புலி' என்று வர்ணிக்கப்பட்டவர்.

திருக்குறளை ஐயா பேசப்பேச அவையில் இருந்து கேட்பதே ஒரு ஆனந்த அனுபவம். பஞ்சகச்சகமாகக் கட்டிய வேட்டியுடன் முத்தமிழ்க் காவலரை மேடையில் காண்பதே அழகு. வார்த்தைக்கு வார்த்தை அங்க தம் இழையோட தன் கருத்துக்களை சரளமாகக் காவலர் வெளியிடும் பாங்கை ஒரு தரம் அனுபவித்தவர்கள் அதை வர்ழ்நாளிலே என்றுமே மறக்கமாட்டார்கள்.

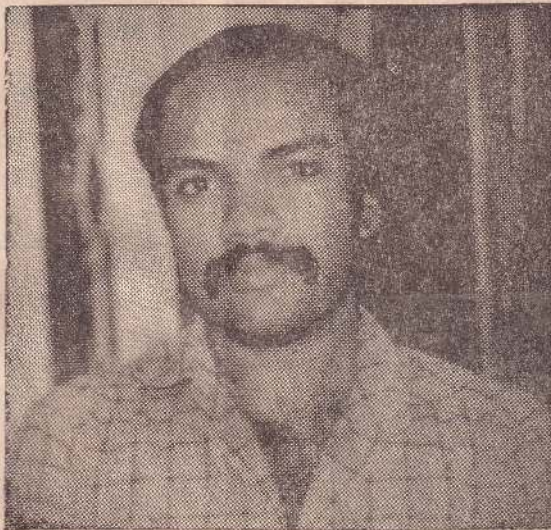
"புறநானூற்றுக் காலத்துக்குப் பின்னர் கடந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளில் தம்பி பிரபாகரன் போன்ற ஒரு வீரன் எம்மத்தியில் பிறக்கவில்லை" என்று காலத்தின் குரலான சத்தியவரிகளை எழுதிய முத்தமிழ்க் காவலரின் கைகள் இனி எழுதாதென்பதே எமக்குத் துயரம்.

முத்தமிழ்க் காவலரின் இழப்பு ஈடுசெய்ய முடியாதது. அந்தப் பெருமகனுக்கு கண்ணீரைக் காணிக்கையாக்கி 'வெளிச்சம்' அஞ்சலி செய்கிறது.

**இது...
உலகச்சதிகளின் உச்சமான
-இந்தியச்சதி...**

முண்
ஆண்டு
நினைவு.

கேனல் கிட்டு

லெப். கேனல்
குட்டிசிறி

மேஜர்
வேலன்

கப்டன்
ஜீவா

கப்டன்
விஜய்

கப்டன்
ஹொசான்

வந்தடைந்திருந்தால் உயரமாகவும்
வந்தடையாததினால் துயரமாகவும்
போய்விட்ட கிட்டு!
நீயும், எங்கள் தோழர்களும்
கடலில் உங்கள் உடலுக்கு மூட்டிய நெருப்பு
எங்கள் நெஞ்சுகளில்
இன்னும் எரிந்துகொண்டே இருக்கிறது.
நீங்கள் இனி இல்லையென்பது
நிரூபணமான பின்பும்
நம்ப மறுக்கிறதே இதயம்.
வந்து, வந்து கரைமோதும் அலைகளில்
உங்கள் முகம் பார்த்திருக்கின்றோம்.
முன்னூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரும்
இந்த அலைகளில்
எங்கள் தலைமுறை
உங்கள் முகம் பார்க்கும்.

கப்டன்
குணசீலன்

லெப்.
அமுதன்

லெப்.
தூயவன்

லெப்.
நல்லலன்

— உங்கள் நினைவுடன்
வெளிச்சம்

போராட்டப் புயல் வீசும் எமது மண்ணில் வேரோட்டமிட்டு விரைவான வளர்ச்சியை கண்டுவரும் எமது அமைப்புக்களில் ஒன்று காந்தரூபன் அறிவுச்சோலை. இந்தச் சோலையிலுள்ள இளம்செடிகள் துளிர்ந்து, பூத்து, காய்த்து, செழித்து வளர்வதைக் காண எனதுநெஞ்சம் நிறைகிறது.

முழுமையான மனிதர்களை உருவாக்கும் புதுமையான பரிசோதனைக்களமாக காந்தரூபன் அறிவுச்சோலை அமைய வேண்டும் என்பது எனது ஆவல். இளமையிலிருந்து தான் முழுமையாக வளர்க்க

தமிழீழத் தேசியத் தலைவர்

திரு. வே. பிரபாகரன் அவர்கள்

முடியும். முழுமை எனும்பொழுது அறிவும், ஆற்றலும், அறநெறிப்பண்புகளும் கொண்ட நிறைவான மனிதவளர்ச்சியையே குறிப்பிட்டுகிறேன். வல்லவர்கள் நல்லவர்களாக, நேர்மைத்திறன் உள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும். அப்படியான சிறந்தமனிதர்களை, முழுமனிதர்களாக உருவாக்குவதே அறிவுச்சோலையின் இலட்சியமாக அமைய வேண்டும்.

காந்தரூபன்

அறிவுச்சோலை

பூப்பதைப் பளிக்க

நெஞ்சு நிறைகிறது

எதிரியின் அழிப்பு வேலைகளுக்கு மத்தியில் நாம் ஆக்கவேலைகளை செய்து வருகிறோம். போர்த் சூழலால் குடும்பம் சிதைந்து, அனாதரவான நிலைக்கு ஆளாகும் சிறார்களை எமது இயக்கம் அரவணைத்துக்கொள்கிறது. அவர்களை சிறந்த முறையில் வளர்த்தெடுக்க பராமரிப்பு இல்லங்களையும் பயிற்சிப்பள்ளிகளையும் நடத்திவருகிறது. தமிழீழத்தின் எதிர்காலத் தலைவர்களாக, அறிவு ஜீவிகளாக, சமூக நிர்மாணிகளாக இவர்களை வளர்த்தெடுப்பதே எமது நோக்கம்.

எனது இலட்சியக்கனவை நிறைவு செய்யும் வகையில் ஒரு உறுதியான அத்திவாரத்தைக் கட்டி எழுப்பி, அறிவுச்சோலை செயற்பட்டு வருகிறது. ஓராண்டு கால இடைவெளிக்குள் இந்தச் சிறுவர் இல்லம் பிரமாதமான வளர்ச்சியைக் கண்டிருப்பதையிட்டு நான் பெருமகிழ்ச்சிகொள்கிறேன். பரிசோதனைக்கல்விக்கும், பராமரிப்பிற்கும் முன்னுதாரணமாக திகழும் அறிவுச்சோலையின் ஆரோக்கியமான வளர்ச்சிக்கு அயராது உழைத்துவரும் அதன் பொறுப்பாளருக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் ஏனையோருக்கும் எனது பாராட்டுக்கள்.

அறிவுச்சோலை வெளியிடும் ஆண்டு மலருக்கும் எனது நல்லாசிகள்.

(காந்தரூபன் அறிவுச்சோலை - ஓராண்டு நிறைவையொட்டி தமிழீழத் தேசியத் தலைவரால் வழங்கப்பட்ட ஆசிக் செய்தி)

அகதி முகம் அல்லது அகதி முகாம்

புதுவை இரத்தினதுரை

ஓரிரவு தூங்குகின்ற நேரம் 'ஆயி' பாய்ந்தனர்.
ஊரிருந்து நாங்குளெல்லாம் வேரிழுந்து சாய்ந்தனர்.
காரிருளில் நாய்தொடர நாம்நடந்து வந்தனர்.
காலையிந்த ஊரிலுள்ள கோயில்வந்து சேர்ந்தனர்.

வீறகுவெட்டப் போனஅப்பன் வீடுவந்து சேரலை.
வீடுவந்து சேர்ந்துமென்ன அடுப்புழுட்ட வழியில்லை.
உறவை, ஊரைத் துறந்துவந்து அதிகநாட்கள் ஆகலை.
அகதியென்ற பேரெடுத்தும் அரிச் சீனி காணலை.

பள்ளிக்கூடம்போனபிள்ளை படிப்பை நிறுத்திப் போட்டுது.
பாணுயின்றிக், கூழுயின்றிப் பட்டினியாற் சாகுது.
வெள்ளைக்காரர் மாதம்ரண்டு வேளைவந்து பார்ப்பினம்.
வெளிச்சமற்ற குடிசையென்று எழுதிக்கொண்டு போவினம்.

மறைப்புஅற்ற கிணற்றடியில் உடுப்புமாற்றிக்குளிக்கின்றோம்.
மலசலங்கள் கழிப்பதற்கும் இடங்களின்றித் தவிக்கின்றோம்.
அறைக்குள்காணும் அந்தரங்கம் அம்பலத்தில் கிடக்குது.
அகதிமுகாம் வாழ்க்கையிலும் பிரசவங்கள் நடக்குது.

மொட்டைக்கறுப்பன் சோறுதின்று முறுக்கெடுத்த உடலிது.
முரல், தீரளி, திருக்கை, சுறா நெய்ப்பிடித்த உடலிது.
சட்டகருவாடு, முயல் உடும்புதின்ற உடலிது.
சும்மா 'அம்மாப்பச்சை' தின்று சுரணையற்றுக்கிடக்குது.

சாக்கிலெங்கள் உடல்சரித்து சாமம்வரை தூங்குறோம்.
சாமம்வரை தூங்கிவிட்டுப் பாரமேற்றப் போகிறோம்.
ஏற்றிவரும் வீறகுவிற்றே எங்கள் வாழ்வு ஒடுது.
என்று யீண்டும் 'அந்தவாழ்வு' எம்மைவந்து கூடுமோ? □*

மொழிபெயர்ப்பு

“தோழர்கள்”

திருமதி நடின்கோடிமர் 1991 ஆம் ஆண்டுக்கான 'நோபல்' இலக்கியவிருதைப் பெற்றவர். தென்னாபிரிக்கா பெற்ற முதல் நோபல் பரிசு இது. இவரது கதைகள் தென்னாபிரிக்காவில் நிலவிய நிறஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக எழுதப்பட்டவை. இருபது நூல்கள்வரை எழுதியுள்ளார். அவற்றில் 'கதைகள் ஆயினும் பிரகரத்திற்காக அல்ல' என்ற சிறு கதைத் தொகுப்பு புகழ் பெற்றது.

மூலம் :-

நடின்கோடிமர்

தமிழில் :

சு. மகேந்திரன்

திருமதி 'கற்றதெல்போட்' காரில் இருந்த எச்சரிக்கை ஒலிக்கருவியைச் செயலிழக்கச் செய்யும் எலக்ரோனிக் உபகரணத்தை அழுத்தினாள்.

அவளைப் போலவே இந்த இளைஞர்களும், பல்கலைக்கழகத்தில் நடந்த 'மக்கள் கல்வி' பற்றிய கருத்தரங்கில்

பின்னால் இளைஞர் குழாம் ஒன்றிருந்தது. கறுப்பினத்தவர்கள் தான்; ஆனால் பயப்படத்தேவையில்லை. இது ஒரு நகரத்தெரு அல்ல; நிறப்பாகுபாடுகள் எல்லாம் நீக்கப்பட்ட - கல்வி கற்பதற்கான ஒரு பிரதேசம். பழைய கொடிய சூழ்நிலைகளின் எச்சங்களாகத் திகழும் பல்கலைக்கழக காவலர்களையும் நாய்களையும், அங்கிருந்த மலர்ப்படுக்கைகளும் தாவரவியல் அடையாளப் பலகைகளைத் தாங்கிநின்ற மரங்களும், நாகரிகத் தோரணையுடன் காட்டின.

பங்குபற்றிவிட்டு கலைந்து செல்பவர்கள். இவர்கள்தான் கல்வி அறிவு புகட்டப்படவேண்டியவர்கள். அவள் மேடையிலிருந்த கறுப்பினத்தவரும் வெள்ளையரும் இணைந்து செயல்படும் நிர்வாகப் பிரிவைச் சேர்ந்தவள். (புரட்சிக்காரர்களுக்கு வேண்டப்பட்டவர்கள், இடதுசாரிகள், கிறிஸ்தவர்கள், தாராளப் போக்குடையோர், சகபயணிகள்)

—“தோழரே !”

அவள் சாரதியின் ஆசனத்தில் அமரவும், மெலிந்தும் தெளிவற்றும் தெரிந்த ஒரு உருவம் காரில் யன்னல் பக்கமாகத் தோன்றியது. அவனது முகம் பக்கவாட்டாகவே அவளுக்குத் தெரிந்தது. அவளது நீலநிறக் கண்களின் இமைகள் சினேகபாவத்துடன் மேல் எழுந்ததாலும், வெள்ளை முகத்தில் தோன்றிய மலர்ச்சியினாலும் அவனுக்கு துணிவுவர பேசமுற்பட்டான்.

“தோழரே! நீங்கள் நகரத்துக்குப் போகப்போகிறீர்களா?”

இல்லை, அவள் வீட்டுக்குப் போகப் போகிறாள்.

ஆனால் இளைஞர்கள் நிறைந்திருந்த அந்த மண்டபத்தில் எங்கோ ஓர் இடத்தில் அவளுடன் இருந்து கொண்டு (ஓ ...! இல்லை, அவளே அவர்களுடன் இருந்தாள்.) நிலத்தில் காலை உதைத்தபடி விடுதலைக் கீதங்களைப் பாடியவர்கள்தான் அவர்கள் என்பதால் ஏற்பட்ட ஆர்வத்தால் சடுதியாக, அந்த இளைஞருக்காய்க் குரல் கொடுத்தாள். சொன்ன பஸ் நிலையத்துக்கு அவர்களை இட்டுச் செல்ல நினைத்தாள்.

“உள்ளே ஏறுங்கள்.”

மற்றவர்கள் பின்னே ஏற, குரல் கொடுத்தவன் அவளருகே அமர்ந்தான். தன்னைக் கணநேரம் பார்த்துவிட்டு, பார்வையை விலக்கி வேறெங்கோ பார்த்தவனது வெள்ளைக்கண்களில் நிலவிய மருட்சியை அவள் கண்டு கொண்டாள். அவர்களை இயல்பான நிலைக்குக் கொண்டு வருவதற்கான வார்த்தைகளைத் தேடினாள். இளைஞர்களிடம் கேள்வியை எப்போதும் வயதானவர்களே ஆரம்பிக்க வேண்டும்!

அவர்கள் ‘சொவெட்டோ’வில் இருந்தா வந்துள்ளார்கள்?

அவர்கள் ‘போளெக்’ வட்டாரத்திலுள்ள ‘ஹிஸ்ட்ரி’ திவிருந்து வந்தவர்கள்.

அவள் கணக்கிட்டுக் கொண்டாள்.

அவர்கள் இருநூறு கிலோ மீற்றர் தாரத்திலிருந்து வந்துள்ளார்கள். எப்படி இவர்கள் இங்கு வந்தார்கள்? யார் இவர்களுக்கு மகாநாடு பற்றித் தெரிவித்தார்கள்?

“நாங்கள் ‘போளெக்’ கிலுள்ள இளைஞர் கொங்கிரசைச் சேர்ந்தவர்கள்”

இது ஒரு பிரதிநிதிக்குழு. பஸ்சில் வந்திருக்கிறார்கள். மகாநாடு ஆரம்பித்து வெகுநேரமான பின்பும் குழுக்கள் வந்து கொண்டிருந்தனவே! அவற்றில் ஒன்றோ அல்லது அங்குமிங்கும் சும்மா அலைந்து திரிந்தவர்களோ தெரியவில்லை. அப்படியானால் இலவசமாக விநியோகிக்கப்பட்ட மதிய உணவை இவர்கள் தவறவிட்டிருப்பார்களோ?

பின் சேற்றிலிருந்து மூச்சுவிடும் சத்தம்கூடக் கேட்கவில்லை. இளைஞர்களது பேச்சாளன், அவர்களுடன்

ஏதோ மௌனமாகத் தொடர்பு கொண்டான்.

“நாங்கள் பசியுடன் இருக்கிறோம்”

இந்த இளைஞர்கள் அவளுடன் பகிர்ந்துகொண்ட இனம் புரியாத தொரு பிணைப்போ, அல்லது இந்தப் பயணம் உருவாக்கியிருந்த ஒரு வகையான கடமைப்பாடோ அவளைப் பேசவைத்தது. பின்சீற்றுக்களில், காற்று முழுவதும் உறுஞ்சப்பட்டு விட்டதுபோன்ற இறுக்கமான அமைதி நிலவியது.

அவள் ஓரிரு வினாடிகள் பதில் கூறாமல் மௌனம் சாதித்தாள்

இந்த மிகப்பெரிய ஒன்றுகூடல் அவளை உணர்ச்சிவசப்படுத்தியிருந்தது. அவ்விடத்தில் அவள் எல்லோராலும் ஈர்க்கப்பட்டாள். கூட்டம் கட்டுப்பாடின்றி இருந்ததால், சீர்வரிசையில் குறுக்காகச் செல்பவர்கள் எவ்வளவு தான் லாவகமாக விலகிச் சென்றபோதும், சடுதியாக ஏற்படும் குலுக்கலாலும் நெரிசலாலும் துன்பம் அடைந்தனர். சேர்ச்சின் பக்கவாட்டாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்த பகுதிகளில் நடந்து செல்பவர்கள் நெடியகாலடிகளை வைத்தே செல்லவேண்டியிருந்தது. தாய்மாரின் மடிகளில் தவழும் குழந்தைகளின் நப்கின்களை அவர்கள் மாற்றும்போது, கழிவுகளுடன் கூடிய மென்மையான — கால்களை அவை உதறுவதையும் அவள் பார்த்தாள். தலைமயிரைப்பின்னி சுருளாகக் கட்டிய சிறுபெண்கள், கிழவிகளைப்போல் அங்கு நடைபெற்றவைகளை உற்றுக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தனர். உப்பிய உடம்புகளையுடைய பெண்கள் விழாக் காட்ப்பாடல்களை கைகளை வீசியபடி பாடிக்கொண்டிருந்தனர். உணர்வுகளை அளவிட முடியாத பயங்கரமான கறுத்த முகங்களையுடைய ஆண்கள்,

உணர்வுகளால் உடைந்துபோய் சுருதியுடன் மிருதுவான குரலில் எங்கும் எப்போதும் போரில்ஈடுபடும் இருபகுதியினருமே தத்தமது போர்வீரர்களின் பாதுகாப்பிற்காகவும் போரின் வெற்றிக்காகவும் இறைவனிடம் வேண்டுவதுபோல் இவர்களும் தமது போராளிகளுக்கு பாதுகாப்பு நல்குமாறு இறைவனிடம் வேண்டி கீதங்களை இசைத்துக்கொண்டிருந்தனர்.

இப்படியான நிகழ்வுகள் நடக்கும் நாட்களில் அதுமுடிவடைந்தபின் அவளுக்கு ஒரு ‘டிரிங்ஷ்’ தேவைப்படும். அந்த கெட்ட பழக்கத்தால் கிடைக்கும் செளகரியமான தனிமையும், அமைதியும் (ஓ! ஆமாம் இந்த நாள் முழுமையானதாகவே இருந்தது) அவளுக்கு புத்துணர்ச்சியை ஊட்டி அவளை மீண்டும் அவளது இயல்பான தன்மைக்கு கொண்டுவந்துவிடும்.

பசி. ஆனால் அது ஐஸ்போட்ட விஸ்கியும் சோடாவும் அருந்திவிட்டு கால்களை மேலேபோட்டுக்கொள்ளும் அந்த ‘லக்சரி’க்கானதல்ல. அவள் சிறிதளவுதயக்கம் காட்டியது போலவே இருந்தது. “இங்கே பாருங்கள். நான் அருகாமையில் தான் வசிக்கிறேன். வீட்டுக்கு வந்து ஏதாவது சாப்பிடுங்கள்; பின் நான் உங்களை காரில் ரவுனுக்கு இட்டுச் செல்வேன்”

“இது ஓர் உவப்பான காரியம் தான். அதற்காகச் சந்தோசமடைகிறோம்”

அதன்பின், பின்சீற்றில் ஏற்பட்டிருந்த இறுக்கமான ரூனிய அமைதி நீங்கியது.

அவர்கள் அவளைப்பின்தொடர்ந்து கேற்றால் உள்ளே வந்தனர். அவள் நாய் கடிக்காது எனக் கூறியும், அதனது பெரிய உருவமும், உறுதியற்ற பட்டி ஒன்றினால் அதை அவள் கட்டியிருந்

தாலும், அவர்கள் சிறிது தயங்கிய படியே உள்ளே வந்தனர்.

அவள் எப்போதும் குசினி வழியாகவே வீட்டுக்கு வருபவள். ஆகையினால் அவர்களையும் அவ்வழியே அழைத்து வந்தாள். இதனை அவர்கள் வயதுவந்தவர்களாக இருத்திருந்தால் செய்திருக்கமாட்டார்கள். அது, கறப்பின நண்பர்களை அழைத்து வர அவ்வழியை தேர்ந்தெடுத்திருந்தாளாயின், யோசனை இன்றி காலம் காலமாக நடைபெறும் ஓர் அவமானத்தை இவளும் செய்கிறாளே என்று அவர்களது சொவெஸ்கேசன் (சடுதியாக பிழையான முறையில் விழங்கிவிடும் தன்மை) அவர்களை நம்ப வைத்து விடவும் கூடும்.

அவள் அவர்களை உடனே சாப்பிட வைக்க எண்ணியதால் சோபாக்களும் மலர்களும் இருக்கும் வரவேற்பறைக்கு அழைத்துச் செல்லாமல், நேராகச் சாப்பாட்டறைக்கு அழைத்துச் சென்றாள்.

திருப்திரும் ரசனையுடன் அது அமைந்திருந்தது. நிலவிரிப்பும் பொருத்தமான நிறத்திலமைந்த மரத்திலான சிலங்கும், கிளைகளையுடைய செம்பாலான புராதன விளக்குப் பொருத்தியும், காற்றுப்புுகாத தடித்த திரைச்சீலைகளுக்குப் பதிலாக துவாரங்களையுடைய திரைச்சீலைகளும் அவ்வறையை அதிகப்படியான முறையில் அலங்கரித்திருந்தன. "மக்கூவா" அடிமரத்திலிருந்து செதுக்கி எடுக்கப்பட்ட ஆபிரிக்க மரச்சிற்பத்தில், கருவிவிருந்து வெளியேறும் சிங்கம் மிக அற்புதமாக வெளிக்கொணரப்பட்டிருந்தது.

கதிரைகளை இழுத்து, அந்த நான்கு இளைஞர்களையும் இருக்கவைத்தாள். பின்புறம் இருந்த குசினிக்குள் சென்று, கோப்பியைத் தயார்

செய்து, குளிர்சாதனப் பெட்டியில் 'சான்விச்' இருக்கிறதா எனப்பார்த்தாள். அவர்கள் 'குசினி' வழியாக உள்நுழைந்த போது, தாதியும் அவர்களும் அவர்களது மொழியிலேயே வணக்கம் தெரிவித்திருந்தனர். தாதியும் திருமதி 'கற்றிதெல்போட்'டும் ஆறிப்போயிருந்த இறைச்சியையும் பாணையும் கோப்பியையும் தயார் செய்தபின்னர், தாதிதனக்காக காத்து நிற்பதை இளைஞர்கள் பார்க்கவேண்டாம என்ற எண்ணம் திருமதி 'தெல்போட்டிற்கு' சடுதியாகத் தோன்றியது.

கனமான அந்த 'ட்ரே'யை அவளே சுமந்துகொண்டு சாப்பாட்டறைக்குள் வந்தாள்.

அவர்கள் மேசையைச் சுற்றி மெளனமாக அமர்ந்திருந்தனர். தங்களுக்குள் மெல்லிய தொனியில் அவர்கள் கதைத்துக்கொண்டிருந்ததற்கான அடையாளம் எதுவும் தெரியவில்லை.

அவர்களுக்கு பீங்கான்களையும் கோப்பைகளையும் பங்கிட்டாள்.

உணவை அவர்கள் உற்றுப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் அவர்களது கண்களில் வேறொன்று தெரிந்தது. அதிக அளவில் ஏற்பட்ட கனிப்பே அது. அவள் 'அவர்களை நன்றாகச்சாப்பிடும்படி தூண்டினாள். "ஆறிய இறைச்சிதான் இருக்கிறது. அது எனக்குக் கவலையைத் தருகிறது தான். சட்னியும் இருக்கிறது. விருப்பமானால் நீங்கள் சாப்பிடலாம் எல்லோரும் பால்விட்டுக் கொள்ளப் போகிறீர்களா? கோப்பி 'ஸ்ரோங்' ஆக உள்ளதா? யாராவது இன்னும் சிறிதளவு சடுதண்ணீர் கலந்து கொள்ளப் போகிறீர்களா? "

அவர்கள் சாப்பிட்டு முடித்தனர். அவள் அவர்களின் பேச்சாளனை

விட்டுவிட்டு மற்ற ஒருவனிடம் கதைக்க முற்பட்டபோது, அவன் மன்னிக்க வேண்டும் என்ற ஆங்கிலச் சொல்லை பிழையான உச்சரிப்புடன் கூறினான். அவனால் ஆங்கிலத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை என, அவள் உணர்ந்தாள். வெள்ளைக்காரர்கள் பேசும் மொழிகளிலே அவனது 'நாட்டுப்புற நகரத்தில் பேசப்படும் 'ஆபிரிக்கான்' மொழியில் சிறிதளவு அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கலாம்.

இன்னுமொருவன், சாப்பிட்டதால் ஏற்பட்ட நன்றியால் உண்டான மென்மையான உணர்வால், நான் 'சட்ராக்குட்சா' என்று தனது பெயரைக் கூறினான். அவன் அதிலிருந்த குடும்பப்பெயரைச் சரியான முறையில் உச்சரிக்க வேண்டி திரும்பவும் ஒருமுறை அதைக்கூறிக் கொண்டான். அதற்குப் பின் அவள் பேசுவேயில்லை. அவர்கள் எல்லோரது கண்களும் அவசரமாக ஒருமுறை சந்தித்துக்கொண்டன. பேச்சாளன் வெறுமையாக இருந்த சீனிக்கிண்ணத்தை எடுத்து "தயவு செய்து"

அவள் அதனை எடுத்துவரகுசினிக்குள் விரைந்தாள். அவர்களுக்கு சக்கரைச்சத்து அதிக அளவில் தேவையே. அவர்கள் பசியுடன் வேறு இருக்கிறார்கள். இளைஞர்களான அவர்களுக்கு அதிவிரைவில் அது சீரணித்துவிடும். உணவு முழுமையானதாக இல்லாமல் இருந்ததையிட்டு, அவள் மனத்துயரம் அடைந்தாள். அப்போது அவள் கவனம், பழங்கள் வைக்கும் கிண்ணத்தின் மேல் பட்டது. அவளது பெரிய செப்பாலான கிண்ணத்தில், அப்பிள் பழங்களும் வாழைப்பழங்களும் நிரம்பி இருந்தன. திராட்சை இலைகளுக்குக் கீழே, அவள் சாப்பாட்டைச் சுவாரசியத்துடன் முடித்துக் கொள்ள உத

வும் 'பீச்' பழங்களில் ஒன்றோ இரண்டோ மட்டும் இருந்தன.

"பழங்களைச் சாப்பிடுங்கள். தயவு செய்து நீங்களே பரிமாறிக் கொள்ளுங்கள்."

சமைக்கவோ அல்லது படுப்பதற்காகவோ அல்லாது சாப்பிடுவதற்கு மட்டுமே உபயோகிக்கப்படும் அவ்வறையில், பீங்கான்களையும் கோப்பைகளையும் என்ன செய்வது எனத்தெரியாது தடுமாறியபின், ஒழுங்கற்ற முறையில் அவற்றை வைத்தனர். அவர்கள் வாழைப்பழங்களையும் அப்பிள்களையும் சாப்பிட்டு முடித்த போது (ஒரு பீச்சுபழம் மட்டும் கிண்ணத்தில் இருந்ததைக் கண்டுவிட்ட சட்ராக்கின் கைகள், மற்றவர்களை முந்திக்கொண்டு விரைவாக அதனிடம் சென்றன) அவள் பேச்சாளனிடம் பேசத்தொடங்கினாள்.

"நீ இப்போதும் பள்ளியில் இருக்கிறாயா டீமைல்?"

அவன் பள்ளிக்குப் போவதில்லை.

— அவர்கள் ஒருவரும் பள்ளிக்கூடம் செல்வதில்லை. இவர்களை ஒத்த வயதுடைய இளைஞர்கள் பலவருடங்களாகவே பள்ளிசெல்வதில்லை. இளம் ஆடவர்களாகவும் யுவதிகளாகவும் மாறியவரும் இந்த இளைஞர்களுக்கு பாடசாலைகளே போர்க்களங்களாகவும், பகிஷ்கரிக்கவும் ஆர்ப்பாட்டம் செய்யவும் அரசியல் பேச்சாற்றலை விருத்தி செய்யவும் தமது பெற்றோர் வாழ்ந்த வாழ்வுக்கு எதிராக புரட்சி ஒன்றை உருவாக்கக்கூடிய இடமாகவும் அமைந்திருக்கின்றன. சிறுபிராயத்துக்கு சற்றுமேல் சிறப்புடன்கூடிய தலைமைத்துவ பொறுப்புக்களைக் கூட அவர்கள் வகிக்கின்றனர். இந்தப் 'பேச்சாளன்' இளைஞர் கொங்கிரசின் கிளை ஒன்றின் தலைவன். ஒரு பகிஷ்

கரிப்புக்குத் தலைமை தாங்கியதால், இரண்டுவருடங்களுக்கு முன் பாடசாலையிலிருந்து அவன் வெளியேற்றப்பட்டான். பொலிசுக்குக் கல்லெறிந்ததாலும், பள்ளிகூடத்தை எரித்ததாலும்கூட இது நடந்திருக்கலாம். அவன் எல்லாவற்றையும் கூறினான். அமைதியாகவும் சுருக்கமாகவும் சொன்னான். சாதாரணமான பல விஷயங்கள் அவனுக்குத் தெரியாமலிருந்தன. திடமான சொற்களில் பேசியவனுக்கு சிலசொற்களை மறைத்துப் பேசவும் தெரிந்திருந்தது — ‘அரசியல் செயல்பாடுகள்’

அவன் அவனுக்கு அப்பிளைச் சாப்பிட நேரம் கொடுக்கவேயில்லை. அவன் பெரியதுண்டொன்றை விழுங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவனது சிறிய இளம் கழுத்தின் மேலிருந்த தலை ஆடிக்கொண்டேயிருந்தது. “நான் உள்ளே இருந்தேன். இந்த யூனில் இருந்து ஆறுமாத காலம் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தேன்.”

அவன் மற்றவர்களின் மேல் பார்வையைச் சுழற்றினான்.

“ஐ?”

சற்றாக் பொதுவாக தலையை அசைத்தது போல் இருந்தது. மற்ற இருவரும் அவளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அவர்களது நிறத்தை யொத்த இளைஞர்களிடம் இதுதான் பொதுவான பதிலாக இருக்கும். அவன் இதைஎல்லாம்கட்டாயமாகத்தெரிந்து வைத்திருந்திருக்க வேண்டும். தாங்கள் கிரிக்கெட் அணியின் முதலாம் பிரிவில் சேர்க்கப்பட்டு, பாடசாலைவிடுமுறையின் போது, மாணவர்களுக்கான ‘ரூறில்’ ஐரோப்பாவுக்குச் செல்லப் போவதாக அவர்கள் சொல்லப்போவதில்லை!

இளைஞர்களின் ‘பேச்சாளனாக’ விளங்கிய அந்த ‘ரூமைல்’ தான் அஞ்

சல்வழிமுலம் படித்து தனது ‘மெற்றிக்’ பரீட்சையை எடுக்கவேண்டுமென்றான். இப்போது முகத்தில் அரும்பத் தொடங்கியிருக்கும் உரோமம் எதுவுமற்று, வெறும் குழந்தையாக இருவருடங்களுக்குமுன் இருந்த போதே, அவன் அப்பரீட்சைக்காக ஆயத்தப்படுத்திக்கொண்டிருந்தான். தயக்கமும் அமைதியும் விளங்கிய அந்த மேசையில், தடுமாற்றத்தால் பீங்கான்களுக்கும் வாழைப்பழத்தோலுக்கும் நடுவே கோப்பி சிதறி இருக்க, அவன் அந்த அஞ்சல்வழிப் பாடசாலைக்கான விண்ணப்பப்படிவத்தை நிரப்பவே மாட்

“இலக்கியமும் மற்றும் எந்தக் கலையுருவமும் தன்னின் வெளிப்பாடுதான். தன்னோக்கு அல்லது சுயபாதிப்பு இல்லாத எந்தக் கலைப்படைப்பையும் என்னால் எண்ணிப்பார்க்க முடியவில்லை. சுயபாதிப்பு இல்லாத படைப்பு இலக்கியமாக இராது. அது வீஞ்ஞானக் கட்டுரை ஆகிவிடும்”.

— வெ. சாமிநாதன்

டான் என்பது ஐயமின்றித்தெரிந்தது. அவன் அவர்களைப்பற்றிக் தெரிந்து வைத்திருந்தவைகளை நம்பமுடியாமல், அவர்களைப் பார்த்தான். சடுதியாக இப்போது இங்கே வந்திருக்கும் இவர்கள், தாங்கள் போற்றிப்பாடும் பாடலைப்பாடியபடி ஏ. கே. 47 ஐத்துக்கப் போகிறவர்கள் — இறப்பு அந்தப் பாடலுடன் அபிநயம் காட்டி தொடர்ந்து வந்தாலும்கூட! அவர்கள் வாகனங்களின் கீழ் — வயர்களுடன் கூடிய வெடிமருந்துகளை வைக்கும் தொழிலையுடையவர்கள். இங்கிருந்து போய் பற்றைகளுக்கூடாக திரும்பவும்

வந்து, வீடுகளுக்கு நிழல் கொடுக்கும் மரங்களை வைப்பதற்கன்றி வெடி மருந்து வைப்பதற்காகவே குழிகளைத் தோண்டிவர்கள். அவர்கள் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் என்பதே அவளுக்குத் தெரிந்தது. அவர்களும் பாதிப்புக்களை உண்டாக்குவார்கள் என, அவளால் நம்பமுடியவில்லை. பழங்களைப் புசித்ததால் பசைத் தன்மை கொண்ட கைகளை, பயன்றறமுறையில், அவர்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று தேய்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அவள் மௌத்தைக்கலைத்தாள்; எதையாவது சொல்லியாக வேண்டும்.

“என்னுடைய சிங்கத்தைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்? அது அழகாக இருக்கிறதா? அது சிம்பாவே நாட்டைச் சேர்ந்த கலைஞனால் உருவாக்கப்பட்டது. அவனது பெயர் ‘டுபி’ என நினைக்கிறேன்.”

மடத்தனமான இடைமறிப்பு ஆயினும், அது அவர்களைக் களிப்படையவே செய்தது. டூமைல், தூரத்தில் உள்ள எதையோ உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டிருந்தவன் தயங்கி, தங்களை எல்லாம் மகிழ்வடையச்செய்த அந்நிகழ்வுக்காக மௌனமான முறையில் நன்றிசெலுத்தினான். அப்போது அந்த அறையின் உள்ளேயிருந்த கிளைகளையுடைய புராதன விளக்குப் பொருத்தி, தன்னுணர்வுடன் போடப்பட்டிருந்த துவாரங்கள் நிரம்பிய ஜன்னல் சிலைகள், செதுக்கப்பட்ட அந்தச் சிங்கம் எல்லாமே வேறுபட்ட தாக்கம் எதையும் தரவில்லை! அவை எல்லாமே ஒன்றுக்கொன்று பிரித்தறிய முடியாதவையாகவும், எந்த விதத்திலும் அற்புதமானவை எனக்கூற முடியாதவாறும் அமைந்திருக்க — அவர்களது பசிக்காக அவள் கொடுத்த உணவு மாத்திரமே கற்பனையற்றதாகவும் செயற்கை இல்லாமலும் இருந்தது. □□

ROYAL TAILORS

புதிய டிசைன்களை
ரோயல் தையலகம்
அறிமுகப்படுத்துகின்றது.

ஆண்கள், பெண்கள்
மற்றும் சிறுவர்களுக்கான
எல்லாவகை உடைகளையும்
புதிய கலை அழகுடன்
தைத்துத் தருபவர்கள்
ரோயல் தையலகம்

குறித்த தவணையில்
உங்கள் உடைகளை
ரோயல் தையலகம்
வழங்குகின்றது.

ரோயல் தையலகம்
புகையிரத நிலைய வீதி,
கோண்டாவில் சந்தி. (கிழக்கு)

‘மனிதமாடு’ சிறுகதை விமர்சனம்

☐

அ யேசுராசா

“ஈழத்தின் சிறுகதை மூலவர்களில் ஒருவரான அ. செ. முருகானந்தன் அவர்களின் மனிதமாடு என்ற தனியொரு சிறுகதையை மட்டுமே விமரிசனமாகக் கொள்ளுகின்றபோதும் இக்கட்டுரை சிறுகதைபற்றிய கருத்துக்களைச் சொல்லிற்று. இளந்தலைமுறை எழுத்தாளர்களின் வளர்ச்சிக்கும் கவனத்துக்கும் பெரிதும் பயன்படும் என்ற நோக்குடன் இது இங்கு பிரசுரமாகிறது.”

இலக்கிய வடிவங்களுக்கு இலக்கணம் வகுப்பது கடினம். ஏனென்றால், எல்லாப் படைப்புக்களும் படைப்பின் எல்லா அம்சங்களும் இந்த வரையறைக்குள் அடங்கிவிடும் என்பதில்லை. ஆற்றல் வாய்ந்த கலைஞர்கள் இத்தகைய வரைவிலக்கணங்களை மீறியபடியே, புதுவிதமான அம்சங்களைக்கொண்ட சிறந்த படைப்புக்களை அவ்வப்போது உருவாக்கி வருகின்றனர். வரைவிலக்கணங்களெல்லாம் பொருந்தி இருந்துவிடுவதனால் மட்டும், ஓர் இலக்கியப்படைப்பு சிறந்ததாக இருக்குமென்றுமில்லை. இலக்கணங்களெல்லாம் பொருந்தியிருந்தும் அதில் ‘உயிர்’ இல்லையாயின் வாசகனின் மனதைப் பிணிக்கும் கலைத்தன்மை இல்லையாயின் அதிற் பயனேதுமில்லை. இதனூடாக, இலக்கிய வடிவங்களிற்குத் திட்டவட்டமான வரையறைகளைக் கொடுக்கமுடியாதென்பதையும், அவற்றின் முக்கிய அம்சங்கள் சிலவற்றைப் புரிந்துகொள்ளலாம் என்பதையுமே, நாம் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும். இங்கு நாம் எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் சிறுகதை என்ற இலக்கியத்துக்கும் இது பொருந்தும்.

சிறுகதையின் முக்கிய அம்சங்களாகச் சில ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. அதாவது குறிப்பிட்ட ஒரு சம்பவத்தை, அல்லது அச் சம்பவத்தில் ஒரு பாத்திரத்தின் இயக்கத்தை, அல்லது அச் சம்பவத்தின் காரணமாகத் தோன்றிய மனநிலையைச் சித்திரிப்பவை சிறுகதை என்று

சொல்லப்படுகின்றது. ஒரு குறித்த விடயத்தைச் சுற்றி ஒருமைப்படுத்தப்பட்டதாய் இருப்பது, இங்கு முக்கியம். நாவல் என்ற இலக்கிய வடிவத்தில் இருப்பதுபோல பல்வேறு பாத்திரங்களின் இயக்கத்தை-மிகப் பரந்த காலப் பின்னணியில் - அப்பாத்திரங்களின் குணவளர்ச்சி வேறுபாடுகளோடு விஸ்தாரமாகச் சித்திரிப்பது, சிறுகதைக்குப் பொருந்தாது. அடுத்ததாக, இறுக்கமான வடிவத்தைச் சிறுகதை கொண்டிருக்கவேண்டும். வளவளவெனத் தொய்ந்து நீண்டுபோவதாக அது இருக்கக் கூடாது. இந்த இறுக்கத்தைப் பேணுவதற்கு மொழிநடை முக்கியமானது. தேவையில்லாத பகுதிகள், சொற்கள், சொற்றொடர்கள் எதுவும் இடம்பெறக்கூடாது. இதனையே தமிழ்நாட்டின் சிறந்த எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான சுந்தர ராமசாமி “மூன்று வார்த்தைகளில் சொல்லக்கூடியதை நாலு வார்த்தைகளில் சொல்லலாகாது” என்று குறிப்பிடுகிறார்.

யாழ் . கனகரத்தினம் மத்திய மகா வித்தியாலய உயர்தர மாணவர் மன்றத்தில் (1987) வாசிக்கப்பட்ட கட்டுரை.

இதைத்தவிர நவீன இலக்கியங்களில் பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கும் சில அம்சங்களைச் சிறுகதையும் கொண்டிருக்கவேண்டும். அதாவது,

1. எந்த விடயமும் நம்பும்படியானதாக-யதார்த்தமானதாக - உண்மையில் நிகழக்கூடியதாக இருக்கவேண்டும்.

2. பாத்திரங்கள் பேசும்மொழி இயல் பாணமுறையில், அவற்றுக்கேயுரிய பேச்சு மொழியில் இருக்க வேண்டும்.

இத்தகைய அம்சங்களின் பின்னணியில் 'மனித மாடு' சிறுகதை எவ்வாறு அமைந்திருக்கிறது? அதன் சிறப்பம்சங்கள், குறைபாடுகள் என்ன? என்பதைப் பார்ப்போம்.

இந்தச் சிறுகதை ஒரு கதாபாத்திரம், தான் சம்பந்தப்பட்ட ஒரு சம்பவத்தை நினைவுகூர்ந்து, வாசகர்களிற்குச் சொல்லும் முறையில் அமைந்துள்ளது. ஓர் இருபது வயது இளைஞன் சினிமா பார்ப்பதற்கு எழுபத்தைந்து வயதுக் கிழவனின் 'ரிக்ஷோ' வில் ஏறிச்செல்கிறான். இரண்டுநாட்களாகப் பட்டினியாகவுள்ள அக்கிழவனை விரைவாகப் போகும்படி தூண்டி சினிமாக்கொட்கைக்குச் சென்று இறங்கி, கால் ரூபாவைக் கூலியாகக் கொடுக்கிறான். படம் முடிந்து இரவில் நடந்து வருகையில் ஒரு சாவடியில் அந்தக் கிழவன் வாயில் இரத்தம் வடிந்தபடி செத்துக் கிடக்கிறான். சனங்கள் நின்று பார்த்துவிட்டுச் செல்கிறார்கள். அந்த இளைஞன் தன்னால்தான் அவன் செத்தானோ எனவும் அக்கிழவனின் கஷ்டங்களையும், அவனிடம் தான் அனுதாபமாக நடந்திருக்கலாம் என்பதையும் நினைப்பதாகவும் கதை அமைந்திருக்கிறது.

ஒரு சம்பவத்தை - அதன் அடிகளாகத் தோன்றும் மன உணர்வுகளைச் - சொல்வது என்ற முறையில் இது, சிறுகதை வடிவத்தின் முக்கிய அம்சத்தைக் கொண்டிருக்கிறது. அதுவும் சிறிய வடிவத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதும் பாராட்டத்தக்க அம்சம். 'ரிக்ஷோ' ஃகாரக் கிழவனின் துன்பமான வாழ்க்கை நிலமை - வயது சென்றும் உழைக்கவேண்டிய நிலமை-இருநூறு இறாத்தல் பாரத்தை இழுத்தபடியே களைப்புடன் ஓடிச்செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் - மூன்று மைல் ஓடிச்சென்றும் கால் ரூபாவையே கூலியாகப் பெறும் நிலமை

என்பனவெல்லாம், அந்தக் கிழவன் மீது எமக்கு அனுதாபத்தை ஏற்படுத்துகிறது. விரைந்து செல்லும்படி அவனைத் தூண்டாது இருந்திருக்கலாம், கூலியைச் சிறிது கூடக் கொடுத்திருக்கலாம், அவன் தனது தாத்தாவைப் போன்றவன் என இளைஞன் கழிவிரக்கத்துடன் கூறும் போதும், கிழவனின்மேல் எமக்கும் பரிவு ஏற்படுகிறது: இளைஞனின் மனிதாபிமானம் நிறைந்த நல்ல இதயமும் எமக்குப்புகிறது. கதாசிரியர், இவற்றையே இக்கதையின் மூலம் சொல்ல முயல்கிறார். வாசக நிலையில் அந்த உணர்வுகள் எமக்கும் தோன்றுவதால் கதாசிரியர் பாராட்டுக்குரியவர் ஆகிறார். சம்பவத்தையும், மனநிலைகளையும் அவர் சிறப்பாகச் சித்திரிப்பதற்கு இரண்டு உதாரணங்களைப் பார்ப்போம். இளைஞன் விரைவாகப் போகும்படி சொன்னதும் கிழவன் ஓடத்தொடங்குகிறான். அதனை ஆசிரியர் இவ்வாறு சித்திரிக்கிறார்; "வண்டி ஒருதரம் குலுங்கி எழுந்தது. அடுத்த கணம் மாயாசக்திபெற்று அது பறக்கத் தொடங்கிற்று. எழுபத்தைந்து வயசுக் கிழவனுக்கு இந்த ஆவேசம் திடீரென்று எங்கிருந்து வந்துவிட்டது? தூக்கிய கால்கள் நிலத்தில் படாமல் விலா எலும்புகள் வெளியே தெறித்துவிடும்போல் இரைக்க இரைக்கத், தலையும் காலும் ஒன்றாகக் கூவிக்கொண்டிருக்க, மனுஷன் தாவித் தாவி ஓடத்தொடங்கிவிட்டான். தெருவில் போகும் 'சோடி' வண்டிக்காரர்கள் கிழவனையும் 'ரிக்ஷோ' வையும் பார்த்துப் பிரமித்துப் போனார்கள்.

எழுபத்தைந்து வயசுக் கிழம். இருநூறு இறாத்தல் பாரத்தோடு அடடா, என்ன ஓட்டம் ஓடுகிறது! அந்தச் சமயம் கிழவனை என்னவோ ஒன்று ஆட்டிவைத்தது. அவன் தன் உயிரை வெறுத்து ஓடினான்" (பக்கம் 30)

இன்னோரிடத்தில், "ரிக்ஷோ வில் இருந்து இறங்கிச் சட்டைப்பையிலிருந்து கால் ரூபாவை எடுத்து அவன் கையில்

வைத்தேன். ரிக்ஷோவின் கைப்பிடிகளைப் பிடித்துப் பிடித்து மரத்துப்போன அந்தக் கைகளை ஒன்றன்மேல் ஒன்று வைத்து குருக்களிடம் விபூதிப் பிரசாதம் வாங்குவதுபோல, மரியாதையாக வாங்கிக் கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டு திரும்பினான். புகைப்படலம் எழுப்புவதற்கும், எச்சில் துப்புவதற்குமாக ஒரு ரூபாவரை மேலதிகமாகப் பையில் கிடந்தது. உயிரும் உடலும் தேய்ந்துபோக என்னைச் சுமந்துவந்த கிழவனுக்குக் கால் ரூபாவிற்குமேல் கொடுப்பதற்கு, இந்த மனம் இசையவில்லை. அவன் திரும்பிப் போகும் போது பார்த்தேன். சுகமாக மூச்சுவிடக்கூட முடியாமல் மிகவும் அவஸ்தைப்பட்டிருக்கொண்டிருந்தான். ஓர் அடிகூட எடுத்துவைக்கமுடியாமல் தள்ளாடிக்கொண்டிருந்தான்.”

[பக்கம் 30-31]

தேவையான வார்த்தைகளை மட்டும் பாவித்து தான் வெளிப்படுத்த வேண்டிய வற்றை மிகவும் கூர்மையாகக் கூறும் திறன் இங்கு காணமுடிகிறது: மெல்லியதாய் இழையோடும் கேலித்தொனியும் சுவையினைக்கூட்டுகிறது.

இனி, இந்தச் சிறுகதையில் காணப்படும் குறைபாடுகளைப் பார்ப்போம்.

கதையின் முடிவில் ரிக்ஷோக்காரக் கிழவன் செத்துக்கிடக்கிறான். அதற்கு முன்னர் இளைஞனை ஏற்றியபடி மூன்று மைல் ஓடிவந்திருக்கிறான்; இரண்டு நாட்களாய் பட்டினியாக இருந்திருக்கிறான். என்றாலும் இளைஞன் படம் முடிந்து வருகையில் கிழவன் செத்துக்கிடப்பது செயற்கைத் தனமாய் நம்பமுடியாததாய் இருக்கிறது. இந்த முடிவு கதையைப் பலவீனப்படுத்துகிறது.

மேலும், “அப்படியே உட்கார்ந்து விட்டேன். பகவானே! அவன் உயிரைக் குடித்த பழி கடைசியில் என் தலையில் தான் பொறுக்கவேண்டுமா?” என்று

இளைஞன் கூறுவதுடன் கதை முடிந்திருந்தால் சிறப்பாயிருந்திருக்கும். ஆனால் அதன் பிறகும் “சனங்கள் வந்தார்கள், வந்து கூட்டமாக நின்று பார்த்தார்கள். பார்த்து விட்டுப் போனார்கள்.

மனிதனைச் சுமந்து திரிந்த மனித தேகம் தெருவில் புரண்டுபோய்க் கிடந்தது.

அதன்மேல் ஏறித்திரிந்து சவாரி செய்தவர்கள் வந்தார்கள். நின்று பார்த்தார்கள். பார்த்துவிட்டுப் போனார்கள்.” என்ற வரிசளுடனேயே ஆசிரியர் கதையை முடித்துள்ளார். கிழவனின் மேல் அனுதாபத்தை ஏற்படுத்தும் ஆசிரியனின் நோக்கம் இந்தவரிகள் இல்லாமலேயே முன்னர் நிறைவேறிவிடுவதால், இவை தேவையின்றி எழுதப்பட்டனவாய் உள்ளன. அத்தோடு, மிகவும் வெளிப்படையாகச் சொல்லப்படுவதாயும் (குறிப்பால் உணர்த்தப்படுவதே எப்போதும் சிறப்பானது) இரண்டாம் தடவையும் திரும்பச் சொல்லப்படுவதாயும் இருக்கிறது.

கதையில் சொல்லப்படும் தரவுகள் (Facts) எப்போதும் சரியானதாக இருக்க வேண்டும்; அப்படியானால் தான் நம்பகத்தன்மையை ஏற்படுத்தமுடியும். இளைஞன் தியேட்டரிற்குள் செல்கிறான். ஆசிரியர் அதை “ஒரு ரூபா கொடுத்து உள்ளே போய்க் கதிரையில் உட்கார்ந்து கனவு காண ஆரம்பித்தேன். மூன்று நாலு மணி நேரம் நீடித்த கனவு!” என்று எழுதுகிறார். நானறிந்தவரை தமிழ்ப்படங்கள் மூன்று மணிநேரம் கொண்டவை. நான்கு மணிவரை ஓடும் படங்கள் இன்னும் வரவில்லை. இங்கு நேரம் பற்றிய தரவு பிழையாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆசிரியரின் மொழி நடையிலும் சில இடங்களில் குறைபாடுகள் காணப்படுகின்றன. ஓரிடத்தில் ‘குறுக்கும் மறுக்குமாக ஓடித் திரியும் இயந்திர பூதங்களுக்குடாக அந்த உணர்வற்ற சடலங்களில் ஒன்றாக மனிதன், பகுத்தறிவுள்ள மனி

தன் - நாகரிமடைந்த மனிதன்- 'பெற்ற கரிய மனிதப் பிறவி' போய்க்கொண்டிருந்தது' என்று எழுதுகிறார். மனிதனைப்பற்றிய இந்த அடுக்கு வர்ணனை, சிறுகதையில் கையாளப்பட வேண்டிய கூர்மையானதும் இறுக்கமானதுமான மொழி நடைக்கு மாறானதாக இருக்கிறது. இன்னோரிடத்தில், 'இருபது வயசுக் குமரனுக்கு மூன்று மைல் நடந்து போவதற்கு இந்தக் கிழட்டுக் கர்நாடக ஜோடியின் [அதாவது ரிக்கஷோவும் கிழவனும்] உதவி தானே வேண்டியிருந்தது' என்று எழுதுவதில், நடந்து என்ற சொல் கையாளப்பட்டிருக்கக்கூடாது; ஏனெனில் அது கருத்தைக் குழப்புகிறது.

சிறுகதையில் பாத்திரங்கள் உரையாடும்போது 'பேச்சு மொழி இயல்பானதாகக் கையாளப்பட வேண்டுமென, முன்னர் குறிப்பிட்டேன். இக்கதையில் இந்த அம்சத்திலும் சில குறைகள் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக, இளைஞன் சொல்கிறான். "என்னப்பா வண்டிச் சக்கரங்களில் கறையான் பிடிக்கப்போகிறது!"; இதில் சக்கரங்களில் என்ற சொல்லுக்குப் பதில் -சில்லில்- என்று வந்திருக்க வேண்டும். அதேமாதிரி பிடிக்கப்போகிறது என்பது பிடிக்கப்போகுது என்ற மாதிரித்தான் வந்திருக்கவேண்டும்.

"ஐயோசாமி! உங்களிடம் எல்லாம் கூலி பேசுவதா? புண்ணியவான்கள் மனமிரங்கி ஏதோ கொடுத்ததை வாங்குகிறேன்....." என்பதிலும் பேச்சுமொழி இயல்பானதாக இல்லை.

பேச்சு மொழியைச் சரியாகக் கையாள்வதற்கு, எழுத்தாளர் மிகவும் விழிப்புடன் இருக்கவேண்டியது அவசியம். இல்லையாயின் செயற்கைத்தனமான மொழியே இடம் பெற்று, கதையின் யதார்த்தப்பண்பை அது குறைத்துவிடும். புதுமைப்பித்தன்,

தி. ஜானகிராமன், கி. ராஜநாராயணன் போன்ற சிறந்த எழுத்தாளர்கள் பேச்சு மொழியை அற்புதமாகக் கையாண்டுள்ளனர். இலங்கை எழுத்தாளர்களிற் பெரும் பாலானோரிடம் பேச்சு மொழிபோல் கற்பனை பண்ணி எழுதும் தன்மையே காணப்படுகிறது; இதனால் தான், எழுத்து வழக்கும் பேச்சுவழக்கும் இணைந்து குழம்பியதாய்- செயற்கைத்தனம் கொண்டவையாய்- அவர்கள் எழுதும் உரையாடல்கள் அமைந்துள்ளன. 'பிரபல' எழுத்தாளர்களிலும் இந்தப் பலவீனம் காணப்படுகின்றது.

இவ்வாறான குறைபாடுகள் ஒரு கதையில் இருக்கும்போது, அதன் முழுமைத் தன்மை பாதிக்கப்படுகிறது. ப்சிறல்கள் அதாவது குறைபாடுகள் இல்லாது, செதுக்கிச் செதுக்கிச் செப்பமிடப்பட்ட சிற்பம் போல சிறுகதை இருக்கவேண்டும்; அவ்வாறு அமைந்திருப்பவற்றையே நாம் சிறந்த கதைகள் என்று கூறலாம். "உருவாக்கப்பட்ட தன்மை காட்டாது, ஒரு மண்புழு போல, ஒரு பூப்போல, வானவில் போல, ஒரு வெற்றிலை போல சிருஷ்டியின் முழுமையும், இயற்கையின் அமைதியையும்" பெற்றிருக்க வேண்டுமென சுந்தர ராமசாமி கூறுவார்.

இவையெல்லாவற்றையும் தொகுத்துப் பார்க்கையில், 'மனித மாடு' சிறுகதை ப்சிறல்களற்று செப்பமாக அமைந்த ஒரு நல்ல சிறுகதையெனச் சொல்ல முடியாது; ஆனால், சில நல்ல அம்சங்களைக் கொண்ட சாதாரண சிறுகதையாக அது இருக்கிறது.

கடற்கரையும் ஊரும் ஒன்றாக இருந்தது. கடற்கரையுடன் நெருங்கி நீளத்துக்குச் சென்று கொண்டிருந்தது வீதி. வீதியின் ஒருபுறம் கடல் - முடிவற்று வானத்துடன் இணைந்து கொள்ளும் கடல். நீலமாகி, கரும் நீலமாகி அது பரந்திருந்தது. மறுபக்கம் ஊர், இருந்தது. கடலின் காற்றையும் அவையின் இரைச்சலையும் அது வாங்கி வாங்கிப் புளகித்தது. காகங்களின் கரைதலில் அந்த ஊர் நிறைந்து போயிருக்கும். அதுபோதா தென்று அந்த ஊரின் மனிதர்களின் இரைச்சலும் மீந்திருக்கும். என்னதான் வரமோ சாபமோ அந்த மனிதர்கள் பேசுவதற்கு அவ்வளவு சங்கதிகளும் வார்த்தைகளுமிருந்தன.

ஊரின் முக்கியபகுதியில் சந்தை இருந்தது. கடற்கரைவீதியும் ஊரின் மற்ற மூன்று வீதிகளும் சந்தித்த இடத்தின் கிழக்குத்திசையில் சந்தை இயங்கியது. அலை அடிக்கிற சப்தம் சந்தைக்குக் கேட்கும்; கடலின் முகம் பட்டுவரும் காற்றும் அங்கு உலாவும். சந்தையின் மேற்குத்திக்குப் பெருத்திருந்தது வேப்பமரம். நீண்ட இரண்டு மண்டபங்கள். முள்கம்பியடித்த மூன்று பக்க வேலி. ஒருபக்கம் திறந்தவெளி. முன்வாசலில் சாத்தமுடியாத 'கேற்'

சரிந்து கிடந்தது. மூன்று பக்கம் மட்டும் வேலியைப் போட்டுவிட்டு ஒருபக்கத்தை ஏன் விட்டார்

வெம்மை

களென்று புரியவில்லை. யாரும் இதைப்பற்றி யோசித்ததாகவும் இதுவரை தெரியவில்லை.

சத்துருக்கள்

மழைகாலங்களில், மற்றும் ஏனைய எல்லா இரவுகளிலும் மாடுகளும் இரண்டொரு நாய்களும்

சந்தை மண்டபத்துள் படுத்துறங்கும்.

இரண்டு மண்டபங்களும் வடக்குத் தெற்காக நீண்டிருந்தன. அதற்கப்பால் சிறிய மண்டபமும், அடைக்கப்பட்ட ஒரு சிறுகடையும். அதில் 'இறைச்சிக்கடை' என இரத்தத்தால் எழுதப்பட்டது போன்ற சிவப்பு நிற எழுத்து. மண்டபங்களின் தூண்களில் பெயர்கள் ரூபகச்சின்னங்களாக அலங்காரம் காட்டிக் கொண்டிருந்தன. மண்டபங்களின் மேற்குப்பக்கம், இறைச்சிக்கடைக்கு இடையில், கிணறு நிலைத்திருந்தது. முன்னர் துலாப்போட்டிருந்த அடையாளங்களுடன் வெறுமனே வானத்தைப் பார்த்தபடியிருந்தன; தூண்கள் இரண்டும். அவற்றில் கிழிந்தபடி சுவரொட்டிகள். எங்கும் அவதானத்துக்குள்ளாயிருந்தது, அநேகமாக காகங்களின் எச்சங்கள்தான்.

சந்தை எப்பொழுதும் காலையில் தான். மந்தமாய்ச் சூரியன் வானத்தில் மிலாந்தத் தொடங்க சந்தையும் மெல்ல அடங்கத் தொடங்கும். மதியத்துக்குப் பிறகு நாய்களின் கூட்டமும் காகங்களின் சிறகுதிர்ப்பும்தான். இந்த இடத்தில் சந்தை இயங்குவதான எந்தக்குறிகளும் சற்றுத்தள்ளி நின்றால்

தெரியாது. யாராவது சிறுவர்கள் சந்தையில் உலர்வுவார்கள். ஏதாவது மிஞ்சியிருக்கும் அல்லது விடுபட்டிருக்கும் என்ற நினைவுடன் அவர்கள் எதையோ வெல்லாம் தேடுவார்கள்.

சந்தையின் முன்னால் சற்றுத்தள்ளி கடைகள் ஆறேழு இருக்கும்; நிறம் பெயர்ந்து இருள் பூசிய மாதிரி அவை நின்றிருந்தன.

இன்றுகாலையில் இந்த வழமையான பின்னணியில் சந்தை இயங்கியது. கடலின் இரைச்சலையும் காகங்களின் கரைதலையும் மிஞ்சி மனிதர்கள் ஒலித்தார்கள். எல்லாம் வழமையானபடி தான். பொருட்களைப் பரவி வைத்துக் சத்தமிட்டபடி வியாபாரிகள். சணங்கள் இடிபட்டும், விலகியும், முன்னுக்குத்தள்ளி நடந்து கொண்டும் எப்படியெல்லாமோ சந்தையை இயங்க வைத்திருந்தார்கள்.

சந்தையில் அவளும் நின்றிருந்தாள். தன்னுடைய பொருட்களை விற்பதில் அவளுக்கும் அளவற்ற தேவையிருந்தது. முன்னால் பரப்பியபடி இருந்த பொருட்களை அவள் மலிவாக விற்பதாகச் சத்தமிட்டாள். அவளின் சப்தம் அந்த இரைச்சலில் எழுந்து எழுந்து

அடங்கியது. திரும்பிப் பார்த்தபடி மெதுவாக, மெதுவாகவே நகர்ந்தார்கள், மனிதர்கள். அவள் எல்லோரையும் பார்த்தே நின்றாள். 'எல்லோருடைய விழிகளும் சொல்லிவைத்த மாதிரி எல்லாப் பொருட்களையுமே பார்க்கின்றனவே! இது எப்படி' என அவள் முன்னர் யோசித்ததுண்டு. இப்பொழுதும் அவ்வாறு அவள், அந்தக் கணத்திலும் சட்டென யோசித்தாள். 'அவர்கள் மட்டுமென்ன, நாங்களும் தானே அவர்களையே முழுங்கி முழுங்கிப் பார்க்கிறோமே' என்ற எண்ணமும் வந்தது. 'இது என்ன புதினம்?' என்று அவளுக்குப் புரியவில்லை. வந்த மனிதருள் ஒரு பெண் அவளருகில் நின்றாள். பொருட்களை எடுத்து அதன் விலையைக் கேட்டாள்:

“என்ன விலை இது?”

அவள் சொன்னாள். இருபது ரூபா குறைத்துப் பெண்மணி கேட்டாள். அவள், அதற்கு மறுத்தாள். தனக்கு அது நடட்டத்தைத் தருமென்று சொன்னாள். பெண்ணின் அக்கறையெல்லாம் அந்தப் பொருளைத் தன்வசப்படுத்தி தான் லாபமடைய வேண்டும் என்பதாயிருந்தது.

பெண்மணியின் வார்த்தைகள் அவளை எப்படி

யும் தன் பிடிக்குள் இழுப்பதாகவே இருந்தன. பெண்மணியின் கைகளிலும் கழுத்திலும் பொன்னகைகள் மின்னிச் சிரித்தன. அவற்றுக்கேற்ப அவள் மிக நளிமமான குரலில், தீவிரமாக தான் கேட்ட விலைக்கு அப்பொருளைப் பெறும் தருணத்தில் நெருங்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

இவள் வகையின்றிப் பெண்மணியிடம் தோற்றுக்கொண்டு வந்தாள். ஒரு சூதாட்டத்தில் தான் தொடர்ந்து தோற்கின்றேனா என்ற எண்ணமேற்பட்டது இவளுக்கு. பொருட்களை வாங்கிப் பையுள் வைத்தவள் நகர்ந்தாள்.

இவள் கொந்தளித்தாள். மனம் இரைந்து வேதனையில் புரண்டது. சந்தையில் வியாபார நெருக்கம் அதிகரித்துவந்தது. இவளுக்கும் இது தான் ராசிக்காலம்? சந்தையின் உச்சக்கட்டம்.

மூன்று நான்கு பேர் இவளின் பக்கம் திரும்பினர். பொருட்களின் விலை பற்றியே பேச்சிருந்தது. இதைவிட்டால் மனநொங்க நடக்கவேண்டியதுதான். நடந்திருக்கிறாள். விலைகள் பற்றியே சர்ச்சை மிகுந்தது. பொருட்களின் தரம், பெறுமதி என்றெல்லாம் அவர்கள் பேசினார்கள். அவளுக்க

குச் சலிப்பாகவும் வெறுப்பாகவும் இருந்தது. எப்பவும் இப்படித்தான் இந்த மனிதர்கள்; லாபநட்டக்கணக்குப்பார் த்தபடி இரண்டு ரூபாய்க்கு தூங்குவார்கள்; மன்றாடுவார்கள். ஏழைப்பிரலாபமாக இருக்கும். வெறுத்து வெறுத்துமே அவளால் இந்த லாபநட்டப்பிணக்குகளில் இணங்கியே போக வேண்டியிருக்கிறது. வேறு வழியிருக்கவில்லை. அவளுடைய மார்க்கமெல்லாம் அடைபட்டபின் தான் இந்த வழிக்கு விதிவைத்தாள்.

அவளுடைய புருஷன் கடலில் தொலைந்த பிறகு, அவளே தனிக்கம்பாக நிற்க வேண்டியதாயிற்று. எல்லாக் கஸ்டங்களின் போதும் எல்லா வேதனைகளின் போதும் அவளுக்கு கடற்பூதங்கள் மேலேயே ஆத்திரமும் வெறுப்பும் வந்தது. கடற்பூதங்களே அவளுடைய புருஷனைத் தின்றிருந்தன. அவளுடைய புருஷன் கடலில் போன அந்தக் கடைசிநாளின் போக்கு இன்றும் நினைவில் அழியாதிருந்தது. அவளுடைய புருஷனாடன் அயல் மனிதர்களும் கடலில் தொலைவுண்டு போனார்கள். மறுநாள் ஊரே தரையில் அலைபுரண்டபோதும் கூட அவள் தெம்பு தவறாதிருந்தாள். வெடிபட்ட உடல்களும் வெட்டுண்ட முண்டங்களுமாக தடயப்

“நடித்தில் நடைபெறும் போராட்டத்தினால் தமிழனுக்கென்று ஒரு நாடு கிடைக்குமென்ற மகிழ்ச்சியில் நாமெல்லோரும் இருக்கின்றோம். தம்பி பிரபாகரன் நடத்தும் நேரிய (நியாயமான) போராட்டத்தில் அவனுக்கு வெற்றி கிட்டுமென்பதில் ஐயமில்லை. அந்த வெற்றிக்காக நீங்களும் உங்களால் முடிந்ததைச் செய்ய வேண்டும்.”

தம்பி பிரபாகரன் இன்று தனித்து நின்று இரண்டு அரசுகளுக்கு எதிராக வந்த நாடுகளில் கடல், தரை, வான்படைகளுக்கு எதிராக போராடுகிறான். அவனுக்குப் போதிய படைக்கலமோ, காசோ இல்லை. எந்த வாய்ப்புக்களுமீன்றிப் போராடுகிறார்கள் அந்த இளம் வீரர்கள். பிரபாகரன் செய்வது நல்லதா கெட்டதா அவன் வெற்றிபெறுவானா இல்லையா என்று எண்ணுபவர்கள் கூட அவன் பெருவீரன் என்பதில் ஐயப்பாடு கொள்வதில்லை. அவனது போராட்டத்தைக் கண்டு உலகமே இன்று வியந்து நிற்கின்றது. புறநானூற்றுக் காலத்துக்குப் பின்னர் இரண்டாயிரம் ஆண்டு காலமாக பிரபாகரன் போன்று வீரனொருவன் தமிழரிடையே தோன்றவில்லை.”

— முத்தமிழ் காவலர்

கி. ஆ. ரெ. விசுவநாதம் அவர்கள்

பொருளாக அந்த மனிதர்கள் கரையொதுங்கிய போது அவர்கள் நம்பிய கடவுளால், அவர்கள் மன்றாடிய இறைவனால் கூட எதுவும் செய்யமுடியவில்லை. அவள் புலம்பாது உறைந்து போனாள். பிறகு சந்தையில் நாலு மீன்களுடன் மல்லாட வேண்டியதாயிற்று.

இப்பொழுதும் இந்த மனிதர்கள் பிணக்குப்பட்டே செத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள், அவள் முன்னால். அவளுக்கு தலை

யில் மின்னல் பிளக்கின்ற தான வார்த்தைகளாக அந்தமனிதர்களின் பேச்சு அலைகிறது. நட்டமோ லாபமோ தீரட்டுமென்று நிறுத்து நிறுத்துக் கொட்டினாள். புன்னகை பூத்த படி அவர்கள் கையை நீட்டி நீட்டி பையுள் போட்டுக்கொண்டார்கள். எப்பொழுதுமே நியாயமான விலையில் எதையும் வாங்குவதற்கு இந்தமனிதர்கள் ஏன் மறுக்கிறார்கள் என்று தெரியாதிருந்தது. அவளுக்கு. எரிச்சலாக இருந்தவள் எல்லாவற்றையும் அள்ளிக்கொட்டித் தீர்த்த

பிறகு சாக்கை மடித்துக் கட்டி கடகத்துக்குள் திணித்தவுடன் வெளிக் கிளம்பினாள். சந்தையை விட்டுத் தொலையவேண்டும் என்றிருந்தது. என்றாலும் நாளைக்கும் வந்து தானே தீரவேண்டுமெனவும் நினைத்தாள். மனம் குமுறிக் குமுறித் தீய்ந்தது. ஓயாத அலையடிப்பு.

விட்டுக்கு-குடிசைக்கு-வந்தவள் எல்லாவற்றையும் வைத்துவிட்டு ஆறியிருக்கவில்லை. வெம்மை ஏறித் தகிக்கத் தொடங்கிற்று; கடற்கரைப்புழுதி, பள்ளி விட்டிருக்கும். பிள்ளையை அழைத்துவர வேண்டியிருந்தது. அவசரமாக நடக்கத் தொடங்கினாள்.

எதிரே நீண்டு பரவிக் கிடந்தது கடல். அவள் பார்த்தபடியே நடந்தாள். தன் புருஷன் எந்த மையத்தில் தலையறுபட்டானோ என்ற துயர் முட்டியது. நீலமாகி, கரும்நீலமாகி நீண்டு வியாபித்துக் கிடந்தாள், கடலன்னை. அவளுக்கும் துயரா? எதிரே காயப்பட்ட சிலுவைக்கு குறி போட்டுக் கொண்டாள். ஊர்மனைநோக்கிய சிங்க முத்திரை பொறித்த கடற்பீரங்கிகள், சிலுவையையும் தின்ன முயன்றிருந்தன.

பிள்ளை பள்ளிவிட்டு வந்தான். தூக்கி இருப்பில் வைத்தபோது நினைவு வந்தது; 'இன்னும் மூன்று நாளில் ஆறுவயதாகப் போகுது இதுக்கு' என்று.

□□

குமரன்!

தரமான அரிசி
வகைகளுக்கு

தரம் நாடுவோர்
செல்லுமிடம்

குமரன் அரிசி ஆலை

கோண்டாவில்

- நாட்டரிசி
- உடைத்தபச்சை
- தீட்டுப்பச்சை

தரமானவை
 சுவையானவை

குமரன் அரிசி ஆலை
உற்பத்திகள்!

ஈழத்தமிழர் வரலாறு என்ற பொருளில் யாழ்ப்பல்கலைக் கழக வரலாற்றுத்துறை விரிவுரையாளர் திரு ப. புஷ்பரட்ணம் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை வெளிச்சம் இதழில் தொடராகப் பிரசுரமாகும் என்ற செய்தியை வெளிச்சம் வாசகர்களுக்குத் தருகின்றோம். இந்தத் தொடரின் முதலாவது பகுதி இந்த இதழில் ஆரம்பமாகிறது.

முன்னுரை:

இலகில் பல இனம், மதம், மொழி பண்பாடு என்பவற்றைக் கொண்ட நாடுகளுள் இலங்கையும் ஒன்றாகும். இவற்றுள் தமிழ், சிங்கள இனத்திற்கு தொன்மையான, தொடர்ச்சி குன்றாத 2300 ஆண்டுகால வரலாற்றுச் சிறப்பு உண்டு. இவ்விரு இனங்களும் ஏதோ ஒரு காலப் பகுதியில் (கி.மு. 1000) இந்தியாவில் இருந்து புலம்பெயர்ந்த மக்களின் பொதுப் பட்ட கலாச்சாரத்தில் இருந்து (திராவிட

கிரமிப்பாளர், வர்த்தகர் என்ற பதங்களால் கொச்சைப்படுத்தப்பட்டு அவர்களின் வரலாற்றை தமிழ்நாட்டுடன் இணைத்துக் கூறுவதிலேயே அதிக ஆர்வம் காட்டியுள்ளனர். இதனால் ஒப்பீட்டளவில் இந்நாட்டு மண்ணோடு ஒட்டிய ஈழத்தமிழர் வரலாறு ஓரளவிற்கு தொய்ந்த நிலையிலேயே இன்றும் காணப்படுகின்றது. இன்று ஈழத்தமிழினத்தின் வரலாற்றை ஆராய முற்படுகின்ற ஒருவருக்கு அந்த வரலாறு மறைக்கப்பட்டதற்கான வரலாற்றை

ஈழத்தமிழர் வரலாறு

பெருங்கற்காலப்பண்பாடு) பௌத்த மதத்தின் வருகையோடு மொழிரீதியாக பிரிந்தனர் என்பது அண்மைக்கால ஆய்வுகளின் முடிவாகும். ஆனால் பாடநூல்கள் அனைத்திலும் இவ்வுண்மைகள் மறைக்கப்பட்டு, இலங்கை வரலாறு என்பது பௌத்த சிங்கள இனத்தின் வரலாறாகவே முதன்மைப்படுத்திக் கூறப்பட்டுள்ளது. வரலாற்றறிஞர்களில் பலர் சிங்கள இனத்தின் உருவாக்கம், வளர்ச்சி, வரலாற்றுப்பங்களிப்பு என்பவற்றை இந்நாட்டுக்குரிய வரலாறாகக் கூறுகின்ற அதே வேளை, தமிழர்களுக்கு இந்நாட்டோடிருந்த உரிமை படைபெய்துள்ளார், ஆக

றுக் காரணங்களை கண்டறிவதே ஒரு வரலாற்று ஆய்வாக அமைகிறது. நாமும் வெளிச்சம் சஞ்சிகையில் தொடர்ச்சியாக இடம் பெற உள்ள ஈழத்தமிழர் வரலாறு என்ற விடயத்திற்கு, முன்னோடியாக அந்தவரலாறு மறைக்கப்பட்டதற்கான காரணங்களைச் சுட்டிக்காட்ட விழைகின்றோம். அவை தமிழர் வரலாற்றின் ஒரு பகுதியை அறிந்து கொண்டமைக்கு சமமாகும்.

வரலாற்றுமரபு

தென்னாசியாவில் தொடர்ச்சியான வரலாற்றுமரபுகொண்ட நாடு என்ற சிறப்பு இலங்கைக்கு உண்டு

ப.புஷ்பரட்ணம்

கி. மு. 3ம் நூற்றாண்டில் பௌத்தமதம் பரவியபோது கூடவே வரலாற்றைப் பேணுகின்றமரபும் இலங்கைக்கு அறிமுகமாகியது. ஆரம்ப காலங்களில் இந்த மரபு பௌத்த மதத்தின் அறிமுகம், வளர்ச்சி பற்றிய வரலாற்றைப்பேணுவதே நோக்காக கொண்டிருந்தது. காலப்போக்கில் இது மாற்றம் பெற்று பௌத்த மதத்திற்குத் தொண்டாற்றிய மன்னர்களையும், அவர்களது அரசியல் பொருளாதாரச் சாதனைகளையும் பேணத் தொடங்கியது. இதனால் பௌத்த மத வரலாறு பற்றிய மரபு இலங்கை வரலாறு பற்றிய மரபாக மாற்றம் பெற்றது. இதில் பௌத்தமதம் அறிமுக மாவதற்கு முந்திய இலங்கை வரலாறு தொடர்பாக மக்களிடையே நிலவிய ஐதீகம், வாய்மொழிச் செய்தி, கட்டுக்கதைகள் என்பனவும் காலத்திற்கு காலம் இணைந்து கொண்டன. இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாகிய வரலாற்று மரபே பிற்காலத்தில் பாளி சிங்கள இலக்கியங்கள் படைக்கப்படக் காரணமாகியது. அப்பாளி இலக்கியங்களில் ஒன்றே சிங்கள மக்களால் இன்றும் போற்றிப்புகழப்படும் மகாவம்சமாகும்.

இந்நூலே ஆதிகால தமிழ், சிங்கள மக்களின் வரலாற்றை அறிவதற்கு முக்கிய சான்றாதாரமாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. மகாவம்சம் கூறும் காலப்பகுதிக்குரிய வரலாற்றை அறிவதற்கு நம்பகமான தொல்பொருட்சான்றுகள் பல கடந்த இரு சகாப்தங்களாக இலங்கையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட போதிலும், வரலாற்றாய்வில் மகாவம்சத்தின் பங்களிப்பை புறக்கணிக்க முடியவில்லை. பேராசிரியர் பரணவிதான தொட்டு அண்மையில் பேராசிரியர் கே. எம். டி. சில்வா வரை மகாவம்சத்தையே அடிப்படை ஆதாரமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். ஆனால் மகாவம்சத்தில் தமிழர் வரலாறு எவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது? எந்தளவிற்கு மறைக்கப்பட்டுள்ளது? திரிபுபடுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதை இந்நூல் எழுந்தகாலச் சூழ்நிலை, நூலாசிரியரின் மதஉணர்வு, நோக்கம் என்பனவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கவேண்டியுள்ளது.

இந்நூல் கி. பி. 5ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் மகாநாமச்சுரர் என்ற தேரவராத பௌத்த பக்துவீரர் எழுதப்பட்டதாகும். இக்காலப் பகுதியில்தான் தேரவராத பௌத்தம் தோன்றிய வடஇந்தியாவில் அம்மதம் வீழ்ச்சியடைய, குப்தப் பேரரசுடன் இந்துமதம் எழுச்சியடைந்தது. தென்னிந்தியாவில் பல்லவர் ஆட்சியுடன் தோன்றிய பக்தி இயக்கத்தால் இங்கும் பௌத்தமதம் வீழ்ச்சியடைய இந்துமதம் மறுமலர்ச்சியடைந்தது. இதன் தாக்கம் சமகாலத்தில் இலங்கையிலும் ஏற்பட்டு இங்கு இந்து, பௌத்த என்ற சமய வேறுபாடு உருவாகியது. இதனால் இந்துமதத்தைப் பின்பற்றிய பெருமபாலான தமிழர்கள் மதரீயாக மட்டுமன்றி மொழி, இனம், பண்பாடு என்பவற்றிலும் தமது தனித்துவத்தை நிலைநாட்டத் தொடங்கினர். இம்மாற்றத்தைத் தொடர்ந்து அநுராதபுர அரசிற்கு எதிராக உத்தர தேசத்தில் இருந்து (தமிழர் வாழும் பிராந்தியம்) பல படையெடுப்புக்கள் ஏற்பட்டதுடன் இப் பிராந்தியம் சிங்கள மன்னர்களுக்கு எதிரான தென்னிந்திய படையெடுப்பாளருக்கு ஆதரவு வழங்கும் தளமாகவும் விளங்கியது. இதனால் அநுராதபுர நகரில் தமிழரின் செல்வாக்கு அதிகரித்து ஆட்சியாளர் யார் என்பதைத் தீர்மானிக்கும் நிலை உருவாகியது. இவ்விருமாற்றங்களும் மகாவிகாரைமல் இருந்து தேரவராத பௌத்த மதத்தைப் பேரதித்த மகாநாம தேரருக்கு இங்கு வாழ்ந்த தமிழர்கள் மீதும் பண்பாட்டால் ஊறுபட்ட தமிழ்நாட்டின் மீதும் வெறுப்புணர்வை ஏற்படுத்தியது. இவை பௌத்தமதத்தையும், அம்மதத்தைப் பெருமளவிற்குப் பின்பற்றிய சிங்கள இனத்தையும் பாதுகாக்கத் தூண்டியன. இதற்காக ஏற்கனவே செவிவழிச் செய்தியாக பேணப்பட்ட வரலாற்று மரபுடன் புதிய கட்டுக்கதைகளையும் ஐதீகங்களை

யும் சேர்த்து மகாவம்சம் என்ற புதிய நூலை உருவாக்கினர். அதில் சேர்க்கப்பட்ட கட்டுக்கதைகளில் ஒன்றுதான் ஆதிக்குடியேற்றம் பற்றியதாகும். சிங்கள இனத்தை தூய கலப்பற்ற இனமாகக் காட்டுவதற்கு தென்னிந்தியாவுடன் இலங்கைக் கிருந்த உறவை மறைத்து சிங்கள மக்களின் மூதாதையர் வடஇந்தியாவிலிருந்து வந்த விஜயனின் (ஆரியரின்) வழி வந்தவர்கள் என்ற கதை உருவாக்கப்பட்டது. அதேவேளை தமிழர்கள் இந்த நாட்டின் ஆதிக்குடிகள் அல்ல என்பதற்கு அவர்கள் பிற்காலத்தில் தமிழ் நாட்டிலிருந்து படையெடுப்பாளராக, ஆக்கிரமிப்பாளராக, வர்த்தகர்களாக வந்து குடியேறிய சிறிய பிரிவினர் என விளக்கம் கூறப்பட்டது.

பௌத்த மதமே இலங்கைக்குரிய மதம் என்பதைக் காட்ட புத்தர் பரிநிர்வாணமடைந்த நாளில் விஜயன் இலங்கையில் காலடி வைத்தான் என்ற கட்டுக்கதையை உருவாக்கினார். இதன் மூலம் புத்தருக்குப்பின் பௌத்தமதம் தழைத்தோங்கப்போகும் புனித பூரிபாக இலங்கையை எடுத்துக்காட்டினர் இந்நூலாசிரியர் வாழ்ந்த காலத்தில் சிங்கள மன்னர்களுக்கு எதிராகப் பல படையெடுப்புக்கள் நடைபெற்றன. இப்படையெடுப்புக்களை தமிழ், சிங்கள இனப் போராட்டமாக கருதிய இவர் தனக்குமுன் நிகழ்ந்த தமிழ் மன்னர்களின் ஆட்சியை இனக் கண்ணாட்டத்தோடு அணுணர் இதை எல்லாளன் துட்டகாமினி போராட்டத்தின் மூலம் வெளிப்படுத்தினார். அக்காலத்தில் மகாவம்ச ஆசிரியர் கூறுவதுபோல் இனவாதம் இருந்ததா என்பது வேறு விடயம். ஆனால் இனவாதத்தை தூண்டுவதன் மூலம் தமிழர்களதும், தமிழ் மன்னர்களினதும் வரலாறு மகாவம்சத்தில் கொச்சப்படுத்தப்பட்டு மறைக்கப்பட்டுள்ளது என்பது வெளிப்படையான உண்மையாகும். உதாரணமாக மகாவம்சத்திற்கு முன்னர் எழுந்த தீபவம்சத்தில் துட்டகாமினியின் வரலாறு மிகச் சருக்கமாக சில செய்யுள்களில் மட்டும்

கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் மகாவம்சத்தில் அவன் சிங்கள இனத்தின் காவிய நாயகனாக அவனது அரசியல், பொருளாதார, பண்பாட்டுச் சாதனைகள் 800க்கு மேற்பட்ட செய்யுள்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் 44 ஆண்டுகள் நீதி தவறாது மக்கள் ஆதரவுடன் ஆட்சி செய்த எல்லாள மன்னனின் எந்தச் சாதனையையும் மகாவம்ச ஆசிரியர் கூறாது அவன் வரலாற்றை 21 செய்யுள்களில் மட்டும் கூறி முடிக்கிறார். இத்தகைய ஒரு வரலாற்றுத் திரிபு இலங்கையில் ஆட்சி புரிந்த ஒவ்வொரு தமிழ் மன்னர்களது வரலாற்றையும் கூறும் பொழுது மகாவம்ச ஆசிரியர் தனது நூலில் பின்பற்றியுள்ளதை தெளிவாக காண முடிகிறது. அவரே தனது நூலின் பல்வேறு அத்தியாய முடிவில் பௌத்த மதத்திற்கு மாறானவரிடம் இருந்து பௌத்த மதத்தின் புனிதத்தன்மையைப் பேணவும், தமிழரிடமிருந்து நாட்டைப் பாதுகாக்கவும் இந்நூலை எழுதுவதாகக் கூறினார். இந்நிலையில் ஈழத்தமிழர் வரலாற்றிற்கு மகாவம்சத்தையே முதல் அடிப்படை வரலாற்று மூலாதாரமாகக் கொண்டு வரலாறு எழுதப்படுவது ஈழத்தமிழர் வரலாற்றை மீண்டும் மறைக்க எடுக்கும் முயற்சியாகும்.

பௌத்தசங்கமும் வரலாறும்

சமகால அரசியலில் பலம்பொருந்திய சக்தியாக பௌத்த சங்கங்கள் விளங்குகின்றன. மக்கள் ஆதரவு பெற்று ஒரு கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தாலும் அதன் ஆட்சிக்காலம் பௌத்த சங்கங்களாலேயே நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. இது தற்செயலாகவோ அன்றி பிற்காலத்திலோ ஏற்பட்ட நிகழ்வு அல்ல. இதற்கு நீண்டகால வரலாறு உண்டு. அந்த வரலாற்றில் தமிழரின் வரலாறும் தீர்மானிக்கப்பட்டிருப்பதை காண முடிகிறது. பௌத்த மதம் இலங்கைக்கு அறிமுகமாகிய போது ஆரம்ப காலங்களில் பௌத்த பிக்குகள் மக்களோடு மக்களாக வாழாது காடுகளிலும், மலைகளிலும் வாழ்ந்து வந்தனர். மக்கள் கொடுக்கும் உணவையும், உடை

யையும் பிச்சையாகப் பெற்றனர். இதனால்தான் பௌத்த கோட்பாட்டில் பிச்சாபாத்திரம் முக்கிய இடம்பெற்றது. இந்நிலை சிறிது காலத்தில் மாற்றம் பெற்று உணவையும் உடையையும் பிச்சையாகக் கொடுத்த மக்கள் நிலத்தையும் குளத்தையும் தானமாகக் கொடுத்தனர். இதனால் பௌத்த சங்கம் தோன்றியது. கி. மு 1 ம் நூற்றாண்டின் பின்னர் மக்கள் சொத்து மன்னன் சொத்தாக மாறியதும் பௌத்த சங்கம் பெரும்ளவு நிலத்தையும், குளத்தையும், நீர்ப்பாசனக் கால்வாய்களையும் மன்னவிடமிருந்து தர்னமாகப் பெற்றது. இதனால் பௌத்த சங்கம் ஒரு சொத்துடைய நிறுவனமாக இலங்கையில் மாறியது. இதன் காரணமாக மக்கள் நிலத்தையும் குளத்தையும் குத்தகையாகப் பெறுவதற்கு பௌத்த சங்கத்தின் தயவை நாடினர். இப்போது பௌத்த சங்கம் சமயக்கடமையை மட்டுமன்றி அரசியல், சமூக பொருளாதாரக் கடமைகளிலும் பங்கெடுக்கத் தொடங்கியது. இதுவரை மன்னனிற்கு இருந்த ஆதரவு இப்போது பௌத்த சங்கத்திற்கு மாறியது. இதனால் மன்னனாக வருபவர் பௌத்த சங்கத்தின் ஆதரவைப் பெற வேண்டியிருந்தது. இப்போது யார் மன்னனாக வரவேண்டும் என்பதை தீர்மானிக்கும் பொறுப்பு பௌத்த சங்கத்திடம் சென்றடைந்தது.

பௌத்த சங்கம் பலமும், மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்கும் பெற்ற நிலையில் இருந்துதான் பௌத்த கல்வியை சாதாரண மக்களிடையே பரப்பியது. இதில் பௌத்த கோட்பாடுகள் மட்டுமன்றி மகாவம்சம் கூறும் வரலாறும் போதிக்கப்பட்டது. இதனால் மகாவம்சம் கூறும் சிங்கள இனத்தின் தூய்மையும், தமிழிற் கு எதிரான இன உணர்வும் சாதாரண மக்கள் மத்தியில் பரவலாகப் போதிக்கப்பட்டது. இப்போதனைகள் மகாவம்சம் கூறும் வரலாற்றை உண்மை வரலாறாக நம்பச் செய்ததினால், இப்பாரம்பரியக் கருத்துக்கள் இன்றுவரை செல்வாக்குடைய கருத்தாக சிங்கள மக்கள் மத்தியில் நிலவுகிறது.

இக்கருத்துக்களுக்கு மாறான உண்மை வரலாற்றை ஏற்கும் நிலையிலும் சிங்கள மக்கள் இன்றில்லை. இலங்கையில் வரலாற்றுக் கல்வியூடாக பௌத்த, சிங்கள தேசியவாதத்தை கட்டியெழுப்பிய தந்தை என வர்ணிக்கப்பட்ட பேராசிரியர் பரணவிதான, புத்தர் இலங்கை வந்ததாக மகாவம்சம் கூறுவது கட்டுக்கதை எனக் கூறிய போது, அன்றிரவே அவரது வீடு சிங்கள மக்களால் உடைக்கப்பட்டது. இன்று நடுநிலைமையில் நின்று தமிழ் சிங்கள மக்களின் வரலாற்றை எழுதுகின்ற தென்னிலங்கை அறிஞர்களில் பலர் வரலாற்றுக் கல்வி அரசியலாடும், சாதாரண சிங்கள மக்களின் வரலாற்று உணர்வோடும் சம்பந்தப்பட்டிருப்பதனால் அவர்கள் எழுதிய

“ஒரு படைப்பு இலக்கியத்தரமானதா என்று நிதானிப்பதற்கு இலக்கியத் தன்மைகள் அதில் உள்ளனவா என்று முதலில் பார்க்க வேண்டும்.”

— டி. எஸ். எலியட்

வரலாறு மகாவம்சத்தை ஒட்டியதாகவே அமைகிறது. உதாரணமாக 1981 ல் பேராசிரியர் கே. எம். டி. சில்வா என்பவரால் எழுதப்பட்ட இலங்கை வரலாறு என்ற நூலில் சிங்கள மக்களின் மூதாதையினர் விஜயனின் வழிவந்தவர்கள் என மகாவம்சம் கூறுவதற்கு எதுவித தெர்ல்வியல் ஆதாரமும் இல்லையெனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆயினும் மகாவம்சத்தில் இருந்து முற்றாக விலக விரும்பாத அவர் சிங்கள இனத்தின் உருவாக்கத்திற்கு மகாவம்சம் கூறும் விஜயன் வருகையையே ஆதாரமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார். இத்தகைய மனோபாவமும், அணுகுமுறையும் பெரும்பாலான சிங்கள மக்கள் மத்தியில் தொடர்ந்தும் இருந்து வருவதனால் தமிழரின் உண்மை வரலாறும், தமிழர் தொடர்பர்ன புதிய சான்றுகளும் இலங்கையின் வரலாற்றுக் கல்வியில் தொடர்ந்தும் மறைக்கப்பட்டதாகவே இருக்கும் (தொடரும்)

நேர்காணல்

கவிஞர்

தா. இராமலிங்கம்

நேர்முகம்

கருணாகரன்

● தழீழிலக்கிய உலகம் தங்களின் பெயரை அறிந்துள்ள அளவுக்கு தங்களின் சின்புலத்தையோ, தங்களது இலக்கிய வழியையோ அறிந்திருக்கவில்லையென்றே நம்புகின்றோம். அவற்றை இச்சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லுங்கள்:

□ நான் சிறந்தது தென்மராட்சியில் கல்வயல் என்ற கிராமத்தில். கோவில் நிறைந்த ஊர். நித்திய, நைதித்திய பூசைகள் தவறாமல் நடைபெறும். கந்தபுராணப் படிப்பு அந்நாட்களில் எல்லாக் கோவில்களிலும் நடக்கும். என்னுடைய தகப்பன் நல்லதொரு படிப்பாளி. கந்தபுராணத்துக்குப்

1933ம் ஆண்டு சாவகச்சேரி — கல்வயலில் பிறந்த இவர், எண்ணிக்கையில் குறைந்த அளவு எழுதியிருந்த போதும் எழுதியவற்றின் கனதியினால் இலக்கிய உலகில் அதிகம் பேசப்படுபவர். ஈழத்தின்புதுக்கவிதைகளின் பிதாமகர் என்று விதந்துரைக்கக்கூடியதாக எமது கவிதையின் செல்வழியை மாற்றியமைத்த மூவர்களில் இவரும் ஒருவர். புதுமெய்க்கவிதைகள் (1964), காணிக்கை (1965) என்ற கவிதைத் தொகுதிகளை எமக்கு அளித்தவர். ஆழமான பார்வையும், அலாதியான வீச்சும் இவரது கவிதைகளின் இயல்பு. எமது தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் நியாயப்பாட்டை உணர்ந்து அன்றிலிருந்து இன்றுவரை இலக்கியச் செயற்பாட்டில் உணர்வுபூர்வமாக ஈடுபட்டு வருபவர். கல்லூரி அதிபராக இருந்து ஓய்வு பெற்றுள்ள இவரின் பிற்காலக் கவிதைகள் நூலுருவாக இருக்கின்றன.

பயன்சொல்லுவார். ஆங்கில நாளிதழ் வாசிப்பார். அவரது சிற்சாலை இல்லறத்துறவியாகக் கழிந்தது. தலையை ஒட்ட மழித்திருப்பார். கழுத்தில் ஒரு உருத்திராக்கமலை. அறையில் ஒரு காவீத்துண்டு. மெய்யான துறவறம். எனது தாயார் படிப்பறியு அற்றவர். அவரும் துறவறத்தை தழுவிவரின் மகள்தான். சிற்சாலத்தில் எனது தாயாரும் காவீதரித்து, கோவில் தொண்டு புரிந்து, இயற்கையெய்தினார். இந்தப் சின்புலத்தை நோக்கும்போது இவர்களுடைய இயல்புகள் என்னிடமும் இன்று பரிணாமம் கண்டு வருகின்றது எனலாம். எனது இலக்கியவழி என்று பார்க்கும்போது ஏனைய இலக்கியங்களைப் படித்ததன் காரணமாக ஏற்பட்ட உந்துதலே இலக்கிய ஈடுபாட்டுக்கு காரணமாக இருந்துள்ளது. நான் படித்து சாவகச்சேரி இந்துக்கல்லூரியில். சின்னர் மேற்படிப்பை இந்தியாவில் கல்கத்தாவிலும் சென்னையிலும் மேற்கொண்டு பட்டதாரியானேன். கல்கத்தாவில் ஷேக்ஸ்பியரை அதிகமாகப் படிக்கும் வாய்ப்பிருந்தது. சென்னையில் படிக்கும்போது டொக்டர் மு. வரதராசனிடம் ஈடுபாடு கூடுதலாக இருந்தது. சங்க இலக்கியத்தை ஆவத்தோடு கற்கத்தொடங்கினேன். தி. மு. க. விலும் ஈடுபாடிருந்தது.

சின்னர் இங்கே. இரத்தினபுரியில் கற்பிக்கின்றபோது மு. தளையசிங்கம், மு பொன்னம்பலம் ஆகியோரின் நட்புக்கிடைத்தது. அப்போது நான் மெய்யியல் நூல்களை ஆர்வத்துடன் படித்தேன். பேனாட் ஷாவையும் அப்பொழுதுதான் படித்தேன் அக்காலத்தில்தான் கவிதை எழுதத்தொடங்கினேன். அந்தக் கவிதைகளை 'சுதந்திரன்' பத்திரிகைக்கு அனுப்பினேன். அவை புதுக்கவிதை வடிவத்தில் இருந்தபடியால்

பிரசுரமாகவில்லை. சின்னர் எழுது பாடசாலை வெளியிட்ட தமிழ்ச்சஞ்சிகைக்கு எழுதிய கவிதையே முதலில் அச்சில் வந்தது. ஏனையவை பிரசுரமாகாதபோதும் மு. த.வும் மு. பொ.வும் எனக்குத்தந்த உற்சாகமும் விமர்சனமும் என்னைத் தொடர்ந்து எழுதத் தூண்டின. அவர்கள் மூலமாகப் பெற்றுக்கொண்ட 'எழுத்து' சஞ்சிகையும் ஏனைய சிறமொழி (இலக்கிய) நூல்களும் என்னை நன்கு வழிப்படுத்தின.

● அப்பொழுது ஏன் புதுக்கவிதை வடிவத்தைக் கையாண்டீர்கள்?

□ புதுக்கவிதை வடிவம் என்னுடைய கவிதை வெளிப்பாட்டிற்கு மிக இலகுவாகவும் பொருத்தமானதாகவும் இருந்தது.

● ஷேக்ஸ்பியர், பேனாட் ஷா போன்ற ரோரின் நாடக நூல்களை விரும்பி படித்துள்ளீர்கள். மஹாகவி, முருகையன் இருவரும் 'பாநாடகங்கள' அப்பொழுது எழுதினார்கள். நீங்கள் அவ்வாறு பாநாடகங்கள் எழுதமுயன்றதில்லையா?

□ இல்லை. அவற்றுக்கான உள்பொழுச்சி ஏற்படவில்லை. ஆனால் சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளேன். ஆரம்பத்தில் நான் எழுதியதே சிறுகதைகள்தான்.

● ஆச்சரியமாகவுள்ளது. உங்கள் சிறுகதைகள் பிரசுரமாகியுள்ளதா?

□ இல்லை. அவற்றைப் பிரசுரிக்கவேண்டும், பிரசுரத்துக்கு அனுப்பவேண்டும் என்ற எண்ணமும் ஏற்படவில்லை. இன்றும் அவை என்னிடம் உண்டு.

● தங்களுடைய சமகாலத்தவர், தாங்கள் மேற்கொண்ட இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றிச் சொல்லுங்கள்:

□ மட்டக்களப்பில் அறிமுகமானவர்கள் நீலாவணன், பாண்டியூரான், மு. சடாட்சரன், எஸ். பொ. ஆகியோர். இவர்களுடன் மு. த. மு. பொ. முருகையன், மஹாகவி போன்றோரும் சமகாலத்தவரும் அறிமுகமானோரும். ஆனால் அப்பொழுதும் நான் தனித்தே இயங்கினேன். நட்புடன் பழகியபோதும் எனது முயற்சிகள் தனியாகவே நடந்தன.

● ஈழத்துக் கவிதைத்துறைக்குக் கணிசமான பங்களிப்புச் செய்த தாங்கள் நமது நாட்டுப் புதுக்கவிதைப் பிதாமகர்களில் ஒருவராகவும் இருக்கின்றீர்கள். புதுக்கவிதையை நீங்கள் எழுத முற்பட்டவேளையில் ஏற்பட்ட சாதக, பாதகமான அம்சங்களைக் குறிப்பிடுங்கள்:

□ முன்னரே கூறியபடி பத்திரிகைகள் புதுக்கவிதையை ஏற்கவில்லை. ஆனாலும் எழுதிச் சேகரித்த கவிதைகளை நூலாக வெளியிடுவதற்கு முருகையனிடம் விமர்சன முன்னுரைக்குக் கேட்டபொழுது முதலில் தயக்கம் காட்டினார். சின்னர் நான் எனது கவிதையில் சிலவற்றை விமர்சனரீதியாக எடுத்துச் சொன்னபோது அதை அவர் ஏற்றுக்கொண்டு முன்னுரை தர ஒப்புக்கொண்டார். அவரின் விமர்சன முன்னுரையுடன் 'புதுமெய்க்கவிதைகள்' 1964ல் வெளிவந்தது. சின்பு மு. தவின் விமர்சன முன்னுரையுடன் 1965ல் 'காணிக்கை' கவிதைத்தொகுதி வெளியானது. சாதகமான அம்சம், 'எழுத்து' சஞ்சிகையில் செய்யப்பட்டு வந்த

புதுக்கவிதைப் பரிசோதனைகளும் விமர்சனங்களும் எனக்கு மேலும் வலுவூட்டின. சின்னர், என்னுடைய 'புதுமெய்க் கவிதைகள்' தொகுதியால் கவரப்பட்ட அ. யேசுராசா அவர்கள் தன் முயற்சியால் எனது கவிதைகளை 'அலை' சஞ்சிகையில் வெளியிடத் தொடங்கினார். சின்பு வெவ்வேறு சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்தன.

● ஈழத்தில் இலக்கிய முயற்சிகளை மேற்கொண்டவர்கள் தனியாகவோ, குழுக்களாகவோ கண்ணைகட்டி நின்ற வரலாறு உண்டு. இதிலிருந்து நீங்கள் வேறுபட்டுள்ளீர்கள். இதற்கான காரணமென்ன?

□ இயல்பாகவே எனக்குத் தனிமைதான் பிடிக்கும்; இன்றைக்கும் தான். தவிர இவர்களின் விவாதங்கள் பெரிய அளவில் பிரச்சனையாக எனக்குத் தெரியவில்லை. காலமாற்றத்தில் ஒவ்வொரு சக்தி தலையெடுக்கும். சரியானது சரியாக இயங்கும். ஆனாலும் நான் தனித்தே இருந்தேன். எப்போதும் சுதந்திரத்தையே வேண்டினேன்.

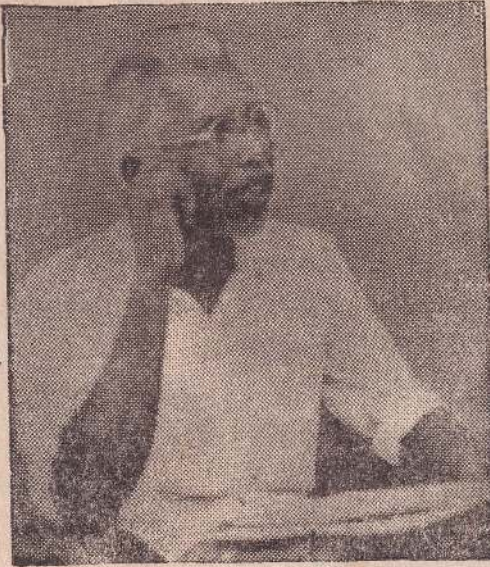
● குழுக்களாகச் செயற்படும்போது ஏற்படும் பிரச்சனைகளும் விலகி நிற்கும் போது ஏற்படும் விளைவுகளும் எத்தகையவை?

□ விரும்பியோ விரும்பாமலோ குழுவாக இயங்கும்போது பலபேர் ஆதரிப்பதை ஆதரிக்க வேண்டியுள்ளது. ஆதரிக்கப்படும் விடயம் எனது மனச்சாட்சிக்கு விரோதமானதாகவும் அமையலாம். குழு என்னைக் கட்டுப்படுத்தும்போது நான் சுதந்திரமாக இயங்கமுடியாத நிலைமையுமுண்டு. படைப்பாற்றவே

ஒரு வகைச் சுதந்திரம்தனே. விலகியிருக்கும்போது, ஏனையவர்களின் ஆதரவு குறைவாக இருக்கிறது. நீங்கள் குறிப்பிட்டபடி என்னுடைய அறிமுகம் போதியளவு இல்லாததற்கு ஒரு காரணம் இதுவுமாகலாம்.

● தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் பரிணமித்து வருகின்ற வேளையில் இயல்பாகவே எல்லாத்தரப்பும் படைப்பாளிகளும் ஒன்றிணைந்துள்ளதை அவதானித்திருப்பீர்கள் இதைப்பற்றிய கருத்தென்ன?

□ ஒன்றிணையாது விட்டால் மொத்தமாகவே நாங்கள் பூண்டோடு அழியவேண்டிய நிலைதான் ஏற்படும். உலக வர்க்கங்கள் எல்லாம் தேசிய மட்டத்தில் சுருங்கிக்கொள்ளும்போது நாங்களும் தேசிய மட்டத்துக்குச் சுருங்க

வேண்டியிருக்கம். சிங்கள இடதுசாரிகள் சிங்கள பெளத்த தேசியவாதிகளாக மாறியபோது வேறுவழியின்றி நாங்கள்

எல்லோரும் ஒன்றாக இணைய வேண்டியதாயிற்று.

இச்சந்தர்ப்பத்திலேதான் தேசிய

மனிதன் தன் அடிமைத் தளைகளைத் தளர்த்த பல நூற்றாண்டுகளாகப் பயன்பட்ட கலை, அன்பு, சிந்தனை ஆகியவற்றின் முழுமையே கலாச்சாரம்

— ஆன்நீரே மல்லோ

வாதிகளும் வர்க்கவாதிகளும் ஒன்றிணைந்துள்ளனர். இது ஒரு கால நிர்ப்பந்தமே.

● எமது தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்துடன் இலக்கியப் படைப்பாளி என்ற வகையில் எப்போதும் தோளோடு தோளாக நின்றவர்கள். இலக்கிய காரன் என்பவன் சமூகத்துடனும் காலத்துடனும் இணைந்து பங்காற்றவேண்டிய தேவை எத்தகையது?

□ கவிஞன் சமூகத்திலிருந்து வேறுபட்டவனல்ல. அவனும் சமூகத்தின் ஒரு அங்கத்துவனே. ஆகவே, சமூகத்தின் தேவை அவனின் தேவையாகிறது. அவனின் பிரச்சினை சமூகத்தின் பிரச்சினையாக இருக்கிறது. இதுவே யதார்த்தம். இந்த யதார்த்த நிலையை வெளிப்படுத்துபவனாக இலக்கியகாரன் இருப்பான்; இருக்க வேண்டும்.

● தமிழிலக்கியத்தின் தற்போதைய போக்குப்பற்றியும் இப்பொழுது அது

அடைந்துவரும் வளர்ச்சிப்பற்றியும் உங்கள் கருத்தென்ன?

1. உலகளாவிய ரீதியில் தமிழிலக்கியத்தின் போக்குப்பற்றிச் சொல்வதற்கு இப்போது எனக்கு அவற்றுடன் அதிகம் பரிச்சயமில்லை. ஆனால் சமூகம், கொந்தளிப்பான பிரச்சனைகளற்றிருந்த வேளையில் மனிதப்பொதுப் பிரச்சனைகள் இலக்கியமாக்கப்பட்டன. ஆனால் கொந்தளிப்புமிக்க சமூகமாக அவனது சமூகம் மாறுகின்றபோது இலக்கியகாரன் கொந்தளிப்புகளை ஒதுக்கிவிட முடியாது. தமிழீழம் இதற்கொரு உதாரணம்.

● கவிதையின் முக்கிய பண்பாக எதைக் கருதுகிறீர்கள்?

□ கவிஞன் வெளிப்படுத்த விரும்புகின்ற உணர்வுதான் கவிதைப் முக்கியம். அந்த உணர்வே கவிஞனிடம் அதற்குப் பொருத்தமான உடலை எடுக்கிறது. மிக நல்லகவிதை வாசகன் மனதில் அது கொண்டிருக்கும் உணர்வை ஆழப்படுத்துவிடும்.

● கவிதை ஆழமாகவும் இறுக்கமாகவும் இருக்கின்றபோது புரியாமறுக்கிறதே என்ற கருத்துப்பற்றி என்ன சொல்கிறீர்கள்?

□ ஆழமாகவும் இறுக்கமாகவும் இருக்கின்ற போதும் புரிதல் என்பது அவசியம்.

இல்லையெனில் சமூகத்திற்கான கவிதை அங்கம் என்பது அற்றுப்போய் விடும். ஆழம், இறுக்கம், புரிதல் மூன்றும் கவிதையில் இருக்கவேண்டும். வாசகனுக்குத்தானே கவிதை. வாசகனைப் புறக்கணிக்க முடியுமா?

● உங்களது கவிதை வெளிப்பாட்டு அனுபவம் பற்றி.....

□ எனது முதல் நூலான 'புதுமெய்க் கவிதைகள்' தொகுதிக்கவிதைகளில் இருந்து வாசகன் என்ற ரீதியில் எனக்குள் நானே பெற்றுக்கொண்ட அனுபவங்கள் இன்னும் என்நெஞ்சை விட்டு அகலவில்லை. உண்மையாகக் கூறுவதானால், எனது ஆன்மீக உணர்வுகள் அங்கே கருக்கொள்வதைக் காணலாம். குறியீட்டுக் கவிதைகளைப் பொறுத்தவரையில், ஒரு விமர்சகர் ஒரு விதத்தில் வணுகுவார். அக்குறியீட்டுக்கு ஒரு கருத்தைக் கற்பிப்பார். அதையே ஏனையோரும் அக்குறியீட்டுப் பொருளாகக் கருதி தமோறியதைக் கண்டுள்ளேன். ஆனால் குறியீட்டுக்கவிதை பல பரிமாணங் கொண்டதாகவே இருக்கும். □□

வெளிச்சத்தில் இடம்பெறும் நூல் மதிப்பீட்டுரைகளுக்கு படைப்பாளிகள் அல்லது வெளியீட்டாளர்கள் தாம் வெளியிட்ட நூலின் இரண்டு பிரதிகளை எமக்கு அனுப்பி வைக்க வேண்டும்.

□

வெளிச்சம் வாசகர்கள் மற்றும் படைப்பாளிகளிடமிருந்து வெளிச்சம் இதழ் பற்றிய ஆக்கபூர்வமான கருத்துக்களையும் படைப்புகளையும் எதிர் பார்க்கின்றோம். போராட்ட உணர்வைச் சித்திரிப்பதுடன் போராட்ட கால வாழ்வையும் நிகழ்காலச் சம்பவங்கள், உணர்வுகளைப் பிரதிபலிக்கும் படைப்புகளையும் வெளிச்சம் வரவேற்கிறது.

தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய முகவரி:

'வெளிச்சம்'

விடுதலைப் புலிகள் கலை, பண்பாட்டுக் கழகம்

நடுவப்பணியகம்

கோண்டாவில், யாழ்ப்பாணம்.

உடையாது விலங்குகள்

ADELE ANN

அடெல் ஆண்

உடையாது விலங்குகள் (UNBROKEN CHAINS) என்ற தலைப்பில் யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் நிலவும் சீதன முறைமை பற்றி அடெல் ஆண் எழுதிய ஆங்கில நூல் தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டு தொடர் கட்டுரைகளாக வெளிச்சத்தில் பிரசுரமாகி வருகிறது. நூலின் முதற்பாகத்தின் இரண்டாம் பகுதியை இங்கு தருகிறோம்.

3

அக்காலத்து நடைமுறை வழக்கின்படி சீதனம் என்பது பெண்ணின் தனிப்பட்ட சொத்துடமையாகவே கருதப்பட்டது. தாய்வழிச் சொத்துடமை முறைமையின் கீழ் ஒரு பெண்ணின் சீதனமானது தாயினது மரபுவழிச் சொத்திலிருந்தே பெறப்பட்டது. தாய்வழிச் சொத்தை பராதீனப்படுத்தும் முறைபற்றி தேசவழமைச் சட்டம் தரும் விளக்கத்திலிருந்து சீதனமானது பெண்ணின் சொத்துடமை என்பதை தெளிவுற ஊகித்துக்கொள்ள முடிகிறது. தேசவழமையில், உதாரணமாக;

“எல்லாப் பெண்பிள்ளைகளும் திருமணம் செய்துகொண்டு ஒவ்வொருவரும் தமது பெற்றோரினால் கொடுக்கப்பட்ட சீதனத்தைப் பெற

றிருக்கும்போது அவர்களில் ஒருவரோ அல்லது அதற்கு மேற்பட்டோரோ பிள்ளைகள் இல்லாது இறந்துபோனால், அச் சந்தர்ப்பங்களில் அவர்களது சொத்து, மறுக்கமுடியாதவாறு மற்றைய சகோகரிகளுக்கும் அவர்களின் பெண்பிள்ளைகளுக்கும், பேரப் பெண்பிள்ளைகளுக்கும் சென்றடையும். தாயின் சீதனம் அல்லது வரதட்சணை அவருடைய சகோதரிக்கும் அல்லது சகோதரிகளுக்கும் அவர்களது பெண்பிள்ளைகளுக்கும் அல்லது பேரப் பெண்பிள்ளைகளுக்கும் காலவரையின்றி தொடர்ச்சியாக சென்றடையும்.” (10)

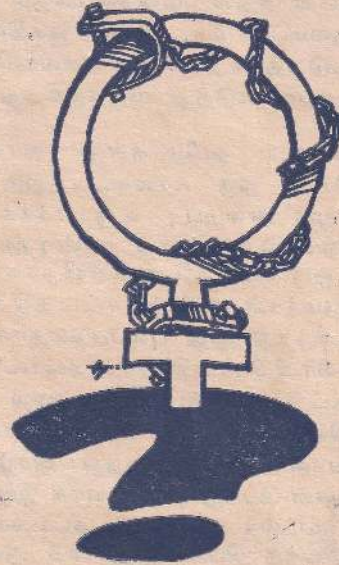
மேந்தரப்பட்ட கூற்று, தாய்வழிச் சொத்தை பராதீனப்படுத்தும் முறைமை பற்றி விளக்குகிறது. சீதனம் என்ற வடிவத்தில், திருமணம் வாயிலாக, தாய்வழிச் சொத்து தலைமுறை தலைமுறையாக பெண்களைச் சென்றடையும் ஒரு சமூக வழக்கு நடைமுறையை நாம் இங்கு காணலாம். தேசவழமை சொல்கிறது:

“ஒரு புதல்வியோ அல்லது புதல்விகளோ திருமணம் செய்யும்பொழுது, அவர்கள் தாயின் சொத்திலிருந்தே சீதனத்தை அல்லது வரதட்சனையை பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இதன் அடிப்படையில், எப்பொழுதும் வழமையாக, மனைவியின் சொத்து, பெண்வாரிசுகளிடம் சென்றடையும். கணவனின் சொத்து, ஆண் வாரிசுகளிடம் சென்றடையும்.” (11)

சீதனம் என்பது பெண்ணுக்கே உரித்தான தனிப்பட்ட சொத்துடமை. இந்த உடைமைப்பாட்டினை, திருமண உரிமைகள் வாரிசுகளுக்கான கட்டளைச்சட்டம் (யாழ்ப்பாணம்) தெளிவுற விளக்குகிறது. இந்தச்சட்டம், 1911ம் ஆண்டு தேசவழமையிலிருந்து திருத்தியமைக்கப்பட்டது. இந்தக் கட்டளைச் சட்டம் கூறுவதாவது:

“இந்தச் சட்டம் நடைமுறைக்கு வந்தபின்னர் திருமணம் செய்யும் எந்தப் பெண்ணுக்கும் திருமணம் செய்யும் வேளையில் அவளுக்கு உரித்தாகும் எல்லாவிதமான அசைவுள்ள அசைவற்ற சொத்துக்களும், அத்துடன் திருமணம் நிலைத்திருக்கும் போது சம்பாதித்த அல்லது நன்கொடை மூலம் அல்லது வாரிசு முறையில் கிடைக்கப் பெற்ற சொத்துக்களும் அல்லது தனக்குரிய சொத்தை மாற்றியதன் மூலம்

கிடைக்கப்பெற்ற அல்லது அவள் அல்லிதம் சம்பாதித்த அல்லது உரித்துடையவராகிய எல்லாச் சொத்துக்களும் தப்பிப்பிராயத்திற்கு இடமின்றி அப்பெண்ணினது தனிச் சொத்தாகவே அமையப்பெறும்...” (12)

மருமக்கள் தாயமும் தாய்வழி இல்லமும்

தாய்வழிச் சொத்துடமையின் மூலவேர் எங்கிருந்து தோற்றம்கொண்டது? திருமணம் வாயிலாக சொத்துடமையை பராதீனப்படுத்தும் முறைமை எவ்வாறு பரிணாமம் பெற்றது?

தாய்வழிச் சொத்துடமையின் தோற்று வாய்ப்பற்றி திரு. வி. குமாரசுவாமி அவர்கள் இந்து சாதனம் (13) என்ற பத்திரிகையில் புலமைவாய்ந்த தொடர்கட்டுரைகளை எழுதியிருக்கிறார். திருமணத்தின் போது பெண்களுக்கு தாய்வழிச் சொத்தை பரா

தினப்படுத்தும் முறைமையின் மூலம்பற்றி இக்கட்டுரைகளில் அவர் ஒரு விளக்கம் அளிக்க முனைகிறார். பண்டைய திராவிட இனத்தைச் சேர்ந்த தென்னிந்தியச் சமூகங்களில் ஒன்றான கேரள மக்களின் சட்டங்களில் இருந்து இந்த மூலத்தை அவர் காண்கிறார். இந்த மக்களின் மரபுவழி வழக்குகளின் தொகுப்பாக மருக்கள் குடியம் சட்டம் அமையப் பெற்றிருக்கிறது. இந்த மருமக்கள் தாயம் சட்டத்திற்கும் தேசவழமையிலுள்ள சீதன முறைமைக்கும் மத்தியில் ஒருமைப்பாடும், தர்க்கீக ஒத்திசைவும் காணப்படுவதாக திரு. குமாரசுவாமி அவர்களின் ஆய்வு எடுத்து விளக்குகிறது.

பண்டைய தமிழர்களது வரலாற்று வளர்ச்சியின் ஒரு காலகட்டத்தில் தாய்வழிச் சமூக அமைப்பு உருவாக்கம் பெற்றிருக்கவேண்டும். கேரள நாட்டிலும் அத்தகைய ஒரு சமூகம் தோன்றியிருக்க வேண்டும். மருமக்கள் தாயம் சட்டத்தின் உட்கூறுகளிலிருந்து இது புலப்படுவதாக திரு. குமாரசுவாமி சொல்கிறார். 'தவாட்' எனப்படும் கூட்டுக் குடும்ப உறவுமுறை இந்த சமூகத்தில் நிலவியது. பெருந்தொகையில் குடும்பங்கள் கூட்டிணைந்து வாழ்ந்தன. சொத்துகள் பொதுவுடமையாக இருந்தது. இந்தக் கூட்டுக் குடும்பக் கட்டமைப்பில் மரபுவழிவந்த பெண் மூதாதை குலமுதல்வியாக இருந்தார். ஒருபெண் மூதாதையையும் அவளது வழி வந்த உறவினர்களையும் கொண்டதாக 'தவாட்' கட்டமைப்பு இயங்கியது. இந்த கூட்டமைப்பில் குலத்தலைவியின் கணவனோ அல்லது அவளது வழிவந்த பெண்களின் கணவர்களோ இனம் காணப்படமாட்டார்கள். இவர்கள் தங்களது தாயின் மரபுவழித் தலைமுறையோடு இனம்காணப்படுவர். குலத்தலைவியின் மூத்த சகோதரர் 'கர்ணவன்' எனப்படுவார். மூத்த ஆண் உறுப்பினராக மதிக்கப்படும் இவர், கூட்டுக் குடும்பத்தின் பொதுச் சொத்தை நிர்வகிக்கும் உரிமையுடையவர்.

'தவாட்' எனப்படும் இந்த கூட்டுக் குடும்பங்கள் காலகெதியில் வளர்ந்து விரி

வடைய குடும்ப உறவுகளில் பிணக்குகள் தோன்றின. உள்முரண்பாடுகள் எழுந்தன. இதன் விளைவாக 'தவாட்' கட்டமைப்பில் முறிவுகள் ஏற்பட்டன. உடைவுகள் தோன்றின. ஏனையோரின் அனுமதியுடன் சில குடும்பங்கள் கூட்டாகப் பிரிந்துசென்று புதிய தவாட் அமைப்புகளை உருவாக்கின. இந்த 'தவாட்' உறவுமுறையில் இன்னொரு வழக்கமும் தோன்றியது என்கிறார் திரு. குமாரசுவாமி. தமது சொந்த உழைப்பால் பொருள்வளம் தேடிய குடும்பங்கள் மத்தியில் இந்தப் புதிய வழமை உருப்பெற்றது. தந்தையர் அல்லது கணவன்மார் தாம் தேடிய சொத்திவிருந்து தமது மனைவியருக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் தனிப்பட்ட முறையில் வீட்டுடமைகளை அமைத்துக் கொடுத்தனர். இப்படியாக, பெற்றோரால் பிள்ளைகளுக்கு வழங்கப்படும் வீட்டுடமையானது 'தாய்வழி இல்லம்' என அழைக்கப்பட்டது. 'தவாட்' எனப்படும் கூட்டுக் குடும்பக்கட்டமைப்பில் தோற்றம்கொண்ட 'தாய்வழி இல்லம்' வழமையிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்து சீதனமுறைமை உருவாக்கம் பெற்றிருக்கலாமென திரு. குமாரசுவாமி விளக்க முனைகிறார்.

ஒரு குறிப்பிட்ட வரலாற்றுக் காலகட்டத்தில், கேரள மக்களின் குடியேற்றம் யாழ்ப்பாணத்தில் இடம்பெற்றது. தாய்வழிச் சமூக நிலையில் வாழ்ந்த திராவிடத் தமிழர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் குடியமர்ந்த போது தமது சட்டங்களையும் வழக்கங்களையும் இங்கு கொண்டுவந்தனர் என்கிறார் திரு. குமாரசுவாமி எனினும், தென்மேற்கு இந்திய கரையோர மானிலமாகிய கேரளத்திற்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் மத்தியில் புவியியல் நிலைமைகள் வேறுபட்டிருந்தது. பொதுச்செர்த்தின் அடிப்படையில், ஒரு பெண் மூதாதையின் தலைமையில், கூட்டுக்குடும்பங்களை பரந்த அளவில் அமைப்பதும் நிர்வகிப்பதும் யாழ்ப்பாண சூழ்நிலைக்கு ஏதுவானதாக இருக்கவில்லை. அக்கால குடியேற்றவாசிகள் யாழ்ப்பாணத்தில் மிகவும் கடினமான பொருளாதார சூழ்நிலையை எதிர்கொள்ள நேர்ந்தது என்

கிறார் திரு. குமாரசுவாமி. இதனால் பரந்த அளவிலான கூட்டுக்குடும்பங்கள் அமைவதற்குப் பதிலாக சிறிய அளவிலான குடும்பப் பிரிவுகள் தோன்றின. புதிய புவியியற் சூழலில் பிழைத்து வாழ்வதற்கு இதுவே ஏதுவானதாக அமைந்தது. இன்னொரு வகையில் சொல்வதாயின், புதிய குடியேற்ற வாசிகள் 'தாய்வழி இல்லங்களாக' குறுகிய கூட்டுக் குடும்பங்களை அமைத்து வாழ்ந்தனர்.

'தாய்வழி இல்லங்களாக' யாழ்ப்பாணத்தில் குடியமர்ந்த கூட்டுக் குடும்பங்கள் பொதுச்சொத்து என்ற தமது பழைய வழக்கத்தை தொடர்ந்து கடைப்பிடித்தனர். எனினும், 'தாய்வழி இல்லக்' குடும்ப அமைப்புகளில் பொதுச் சொத்துடமை இரண்டு அல்லது மூன்று தலைமுறைகளுக்கு மட்டுமே நீடித்தது. ஆயினும், தலைமுறை தலைமுறையாக பெண் வாரிசுகள் வழியில் சொத்துகளை பராதீனப்படுத்தும் வழக்கம் தொடர்ந்தது. கேரள குடியேற்ற வாசிகளின் 'தாய்வழி இல்ல' வழக்கங்கள்பற்றி திரு. குமாரசுவாமி கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடுகிறார்:

“கூட்டுக் குடும்பங்களாக பொதுச் சொத்தை பேணும் இந்த வழக்காறு யாழ்ப்பாண பொருணிய சூழ்நிலைக்கு பொருத்தமாக அமைந்தது. கேரளத்தில் (மலபாரில்) இருந்து வந்த ஆரம்ப குடியேற்றவாசிகள் தனிப்பட்ட முறையில் தாம் சம்பாதித்த சொத்துக்களை இவ்விதம்பேணிப் பராமரித்தனர். எதிர்கால சந்ததிகளாக தொடரும் தமது குடும்பங்களுக்குள் சொத்துகளை தொடர்ந்து வைத்திருப்பதற்கு இது ஒரு நடைமுறைச்சாத்தியமான வழக்காக அவர்கள் கண்டனர்.” (14)

பெண்வழி மூலமாக சொத்துகளைக் கையளிக்கும் முறைமையானது 'தாய்வழி

இல்ல' குடும்ப உறவுகளின் அச்சாணியாக அமைந்தது. தாய்வழி மூலமாக சொத்துக்களைக் கையளிப்பது, குடும்ப வட்டத்திற்குள் சொத்துகளைப்பேணுவது, தந்தையரும் கணவன்மாரும் பிள்ளைகளுக்கு தனி இல்லங்களை அமைப்பதுபோன்ற நடைமுறைகள், பொருள்வளம் கொண்ட செல்வந்த வகுப்பினிடையே ஒரு புதிய வழக்கத்தை தோற்றுவித்தது. அதாவது, பெண்பிள்ளைகள் திரும்மமாகும்போது அவர்களுக்கு வீட்டுமை வசதிகளுடன், புதிதாக 'தாய்வழி இல்லம்' ஒன்றை அமைத்துக் கொடுக்கும் வழக்கம் தோற்றம் கொண்டது. இவ்விதமாக 'தாய்வழி இல்லங்கள்' வாயிலாக பெண்வழி மூலம், குடும்பச் சொத்துடமையை நீடித்துப் பாதுகாக்கும் வழக்காறு யாழ்ப்பாணத்தில் உருவாக்கம் பெற்றதாகக் கூறுகிறார் திரு. குமாரசுவாமி. யாழ்ப்பாணத்து சீதன முறைமையின் வேரை இங்குதான் கண்டுகொள்ளலாம். இது குறித்து திரு. குமாரசுவாமி குறிப்பிடுவதாவது:

“ஆரம்ப குடியேற்றவாசிகளின் புதல்வி ஒருத்தி திருமணம் செய்யும் போது, தமது முத்திய வதிவிடமான கேரளத்தில் நிலவிய வழக்கத்திற்கு அமைய, பெண்ணின் சமூக வாழ்விற்கு ஏற்றவகையில் ஒரு தனிவீடு அல்லது சொத்தின் ஒருதனிப்பங்கு, வேளாண்மைக்கான உபகரணங்கள், வீட்டுத் தளபாடங்கள், நகைகள் போன்றவை வழங்கப்பட்டன. இதுதான் யாழ்ப்பாண சீதன முறையின் தோற்றுவாயாகும்.” (15)

“பெண்களின் வாரிசுகளாகப் பெண்களும், தாயின் சொத்துக்கு வாரிசுகளாக புதல்விகளும், சகோதரிகளின் சீதனச்சொத்துக்கு வாரிசுகளாக சகோதரிகளும்” (16) என்ற அடிப்படை நியமங்கள் தேசவழமைச் சட்டத்திலும் காணப்படுகிறது. இவை பண்டைய கேரள சமூகத்தில் நிலவிய தாய்வழிச்

சொத்து முறைமையின் முக்கிய அம்சங்களாகும். இதன் அடிப்படையில் திரு. குமாரசுவாமி ஒரு தீர்க்கமான முடிவுக்கு வருகிறார்.

“யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் பல நூற்றாண்டு காலமாக நிலவியும் சீதன முறைமையானது. மலையாள குடியேற்றவாசிகளால் யாழ்ப்பாணத்தில் புகுத்தப்பட்ட மருமக்கள் தாயவழிமையின் வரலாற்று எச்ச சொச்சம் என்பதை எடுத்துக்கூற விரும்புகிறேன்.” (17)

மருமக்கள் தாயம் சட்டத்திற்கும் தேசவழிமைக்கும் ஒப்புமை கண்டு திரு. குமாரசுவாமி மேற்கொண்ட ஆய்வு, பண்டைய கேரளத்திலும், யாழ்ப்பாண மக்கள் மத்தியிலும் நிலவிய சொத்துடமை முறைமைபற்றி ஒரு தெளிவான பார்வையைத் தருகிறது. திருமணத்தின் போது பெண் வழியாக சொத்தைக் கையளிக்கும் வழிமுறையானது எதிர்கால சந்த திசுள்வரை குடும்பச் சொத்தைப் பேணிப் பாதுகாக்கும் நோக்கத்தைக் கொண்டது என்பது அவரது ஆய்விலிருந்து வலமாகிறது.

இவ்விதமாக, யாழ்ப்பாணத் தமிழர் மத்தியில் சொத்துடமையைப் பராதீனப் படுத்தும் மிகவும் சிக்கலான நடைமுறை பற்றி மருமக்கள் தாயம் சட்டம் வாயிலாக ஒரு விளக்கத்தைத் தருகிறார் திரு. குமாரசுவாமி. அவரது ஆய்வு விளக்கம் நம்பத்தகுந்தது. சான்றுடையது மருமக்கள் தாயம் சட்டத்தில் அவர் சுட்டிக்காட்டும் தாய்வழிப்பணியைப் புகள் சமகால யாழ்ப்பாண குடும்ப அமைப்புடன் ஒப்புமையுடையதாக உள்ளது. பொதுவான வளவில், சுற்றாடலில் அல்லது கிராமத்தில் தாய்வழிவந்த குடும்பங்கள் கூட்டாக வாழ்வதும், பரம்பரைச் சொத்தைப் பகிர்ந்துகொள்வதும் யாழ்ப்பாண சமூகக் கட்டமைப்பில்

சாதாரணமாக காணக்கூடியது ஒன்று. அத்துடன், ஒரு பெண்ணுக்கு வீட்டு வசதிகளுடன் சொத்துடமை வழங்குவது, இன்னொரு வகையில் சொல்வதானால், ‘தாய்வழி இல்லம்’ அமைத்துக் கொடுப்பது, யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவும் சீதன முறைமையின் நடப்பியலாக இருக்கிறது கேரளத்தில் அக்கால ‘தவாட்’ முறையின்கீழ் குலத்தலைவியின் மூத்த சகோதரன் ஆற்றிவந்த பங்குபோன்று. யாழ்ப்பாணத்தில் பெண்களின் சொத்துடமையை நிர்வகிக்கும் அதிகாரம் கணவனுக்கு கையளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இற்றைக்கு பத்து நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னராக, கேரள நாட்டிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்தில் சனவேற்றம் நிகழ்ந்த காலகட்டத்திலிருந்தே தாய்வழிச் சொத்துடமை பற்றி ஆய்வு செய்திருக்கிறார் திரு. குமாரசுவாமி. இந்த வரலாற்றுக் குடியேற்றம் நிகழ்ந்த காலகட்டத்திலேயே சீதன முறைமை யாழ்ப்பாணத்தில் புகுத்தப்பட்டதெனக் கொள்வது விவாதத்திற்குரியது. கேரளவாசிகளின் குடியேற்றம் நிகழ்ந்ததற்கு முந்திய காலப்பகுதியில் யாழ்ப்பாண சமூகக் கட்டமைப்பு எவ்வித வடிவத்தைக் கொண்டிருந்தது?, சொத்துடமை உறவுகள் எவ்வாறு அமையப்பெற்றிருந்தன? என்பது பற்றிய அதிகாரபூர்வமான சான்றுகள் எதுவுமில்லை. கேரள நாட்டுச் சனவேற்றத்திற்கு முன்னராகவே யாழ்ப்பாண மக்கள் ஒரு கட்டுக்கோப்பான சமூகமாக வாழ்ந்துவந்தனர் என சில வரலாற்றாசிரியர்கள் கூறுவர். மலையாள சனவேற்றத்திற்கு முன்பிருந்த யாழ்ப்பாணம், ஆண்வழி சமூகமாகவா, அன்றிப் பெண்வழி சமூகமாகவா அமையப்பெற்றிருந்தது என்பது ஒரு வரலாற்றுப் புதிதாகவே இருக்கிறது. இது ஒரு முடிபுருக்க. கேரள நாட்டுக் குடியேற்றத்திற்குப் பின்னர் சோழமண்டல கரையேரத்திலிருந்தும் யாழ்ப்பாணத்தில் சனவேற்றம் நிகழ்ந்திருக்கிறது. இந்த வரலாற்று நிகழ்வுகளைப் பார்க்குமிடத்து, கேரளசனவேற்றத்திற்கு முந்திய பண்டைய யாழ்ப்பாணத்தின் சமூகஉறவுகளும், சோழ

மண்டலக் குடியேற்றத்தின் செல்வாக்கும் எவ்விதம் சீதன முறைமையின் உருவாக் கத்திற்கு பங்களித்தன என்ற கேள்வி எழு கிறது. அதிகாரபூர்வமான வரலாற்று ஆவ ணங்கள் இல்லாத காரணத்தினால் இத்த கைய கேள்விகளுக்கு விடை காண்பதில் சிரமமுண்டு. ஆயினும் ஒரு விடயத்தை மட்டும் நாம் தெளிவாக காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. அதாவது, ஒரு தனித்துவமான, ஒரு வித்தியாசமான சொத்துப் பராதீனப் படுத்தும் முறையை யாழ்ப்பாணத்தில் பல நூற்றாண்டு காலமாகவே இருந்துவந்திருக் கிறது. இன்றுவரையும், ஒரு குறிப்பிட்ட அளவிற்கு, இந்த நடைமுறை தொடர்ந்து வருகிறது.

தேசவழமையும், சீதனமும், பெண்களும்

இந்தக் கட்டுரையில், இரண்டு விடயங் களை விளக்குவதற்கு நாம் முனைந்திருக் கிறோம் முதலாவதாக, முக்கியமானதாக, நாம் வலியுறுத்த விரும்புவது என்னவென் றால், அக்கால யாழ்ப்பாண சமூகக் கட்ட மைப்பில் நிலவிய பொருளுடமை உறவுக ளி இருந்தே தேச வழமை உருவாக்கம் பெற் றது என்பதாகும். இந்தத் தேசவழமைச் சட்டமானது யாழ்ப்பாணத்து சொத்து டமை உறவுகளை ஒழுங்கமைப்பதுடன் அந்த உறவுகளால் பின்னப்பட்ட சமூகக் கட்டமைப்பையும் பேணுகிறது. எனவே, நிலவுடமையுள்ள வகுப்பாரின், குறிப்பாக பாரம்பரிய சொத்துடமையுள்ள வேளாள சமூகத்தினரின் சொத்துறவு வழக்கங்களின் சட்டவடிவமாகவே தேசவழமை இயங்குகி றது. இரண்டாவதாக, பெண்ணின் சொத் துடமையான சீதனம் பற்றியும், தாய்வழி மூலம் திருமணத்தின்போது அது பராதீனப் படுத்தப்படும் விசேட முறைமைபற்றியும் எடுத்துக்கூறினோம். இனி, அடுத்ததாக, தேசவழமையில் காணப்படும் பெண்களின் சொத்துரிமைபற்றியும், சொத்துறவுகளில் பொதிந்துகிடக்கும் கருத்துநிலைபற்றியும் எமது கவனத்தைத் திருப்புவோம்

(தொடரும்)

உசாதிதுணை நூல்களும் குறிப்புகளும்

10. H. W. THAMBLIAH, 'Appendix II, The Thesawalamai Ordinance' *The Laws and Customs of The Tamils of Jaffna*, page 25.

பெண் பிள்ளைகளின் சீதனச் சொத்தின் ஒரு அங்கமாக கணவனின் முதுசத்திலிருந் தும் சொத்தைப் பகிர்ந்தளிக்கும் நடை முறையானது, போர்த்துகீசரால் அவர் களது காலனித்துவ ஆட்சி காலத்தில் கொண்டுவரப்பட்டதாகும். தேசவழமை யில் காணப்படும் கீழ்க்கண்ட மேற்கோளி லிருந்து இது புலனாகும்.

“காலப்போக்கில், காலனித்துவ ஆட்சி யில், குறிப்பாக போர்த்துகீசரின் ஆட்சி யில் நிகழ்ந்த மாற்றங்கள் காரணமாக, யாழ்ப்பாணத்து வழக்காற்று மரபுகளில் பல திருத்தங்கள் கொண்டுவரப்பட்டன. அக்கால முதலியார்கள் இதற்கு சான்று பகிர்வர். இந்தத் திருத்தங்களின்படி, ஒரு புதல்விக்கு அல்லது புதல்விகளுக்கு திரும ணம் நடைபெறும்பொழுது, கணவனது அல்லது மனைவிவினது சொத்துக்களிலிருந் தும் அல்லது இருவரது தேடிய தேட்டத் திலிருந்தும் பாகுபாடற்ற முறையில் சீதனச் சொத்து பெறப்பட்டது.” யாழ்ப்பாணத்து காலனித்துவ ஆட்சியாளராலும் மற்றும் அந்நிப சட்டங்களிலிருந்தும் தேசவழமைத் தொகுப்பில் கொண்டுவரப்பட்ட மாற்றங் கள்பற்றிப் விரிவான விளக்கத்தை திரு. தம் பையா அவர்களின் கட்டுரையில் பார்க்கவும்.

THAMBLIAH'S 'The Law of Thesawala- mai' in *Tamil Culture*, Vol. VII, No. 4- October 1958.

11. H. W. Tambliah Appendix II, *The- sawalamai Ordinance*, page 25.

12. T. Sri Ramanathan Appendix III, - Chapter 58, *Matrimonial Rights and*

- Inheritance (Jaffna), THESAVALAMAI page 95.*
13. V. Coomaraswamy. *Thesawalamai Or the Customary Law of Jaffna The Hindu Organ, June 19, 1933*
- V. Coomaraswamy, *Thesawalamai II, The Dowry System - Its Malabar Origin, The Hindu Organ, July 6th 1933.*
- V. Coomaraswamy, *Thesawalamai III, The Hindu Law of Sridhana and Thesawalamai Dowry Law, The Hindu Organ, August 3rd 1933.*
- V. Coomaraswamy *The Thesawalamai and Marumakkal Thayan Law of Malabar The Hindu Organ, October 23rd 1933*
- V. Coomaraswamy, *Thesawalamai and its Origin, The Hindu Organ, December 21st 1933*
14. V. Coomaraswamy, *Thesawalamai and its Origin, The Hindu Organ December 21st 1933*
15. *Ibid*
16. *Ibid*
17. *Ibid* □□

இன்னுமா இந்த சீர்கெட்ட வாழ்வு

□ புவனமதுரன் □

அடுத்த வீட்டுக் காளியப்பு
ஆண்டுக் கொரு தடவை சீர்திருத்தம் என்று
இருந்த வேலையைப் பிடுங்கி எங்கட காணிக்குள்
ஈரடி தள்ளிப் போடுவார் - அப்போதெல்லாம்
ஊர் எல்லையில் எதிரி குடியேறிக் கொண்டிருந்தான்.

போடியார் அம்பலவாணர் எங்கள் நெல் வயலில்
 போகத்திற்குப் போகம் பொதுவரம்பு முழுவதும்
 வெட்டித் தள்ளி வேறாக்கி
 நீட்டி நிமிர்த்தி எல்லை தள்ளிப்போடுவார் - அவ்வேளையெல்லாம்
 ஆய் அடித்துக் கலைத்த தமிழர் வீடுகளில் சிங்களவன்
 தாவிக்க குடியேறிக் கொண்டிருந்தான்.

எங்கட வேலிக் கரையில் வளர்ந்து நின்ற
 விளாத்திக்கும் புளியமரத்திற்கும்
 பங்குகேட்டுச் சண்டையிட்டு வந்த
 வேலுப்பிள்ளையும் வள்ளி அம்மையும்
 வேலிகுதிச்சு வந்து வெட்டியும் எடுத்தனர் - அப்போதெல்லாம்
 எங்கள் மண்ணின் காடுகளை அழித்து எதிரி
 சிங்கள நகரங்கள் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தான்.

அண்ணனுக்கும் தம்பிக்கும் சொத்துக் காணிப் பிரச்சினை
 அம்மானுக்கும் மருமகனுக்கும் வேலிப் பிரச்சினை
 தங்கைக்கும் அக்காவுக்கும் வீட்டுப்பங்குப் பிரச்சினை
 தங்கம்மாவுக்கும் முத்தையாவுக்கும் மரப் பிரச்சினை
 மாமிக்கும் மருமகனுக்கும் சீதனப் பிரச்சினை
 மிச்சமுள்ளோர் சிலருக்கும் கொடுக்கல் வாங்கல் பிரச்சினை.

எங்கள் எல்லோருக்கும் இதுதான் பிரச்சினை
 எங்கள் எதிரிக்குமட்டும் தேசப்பிரச்சினை...
 தமிழனுடைய மொழியை, கலையை, கலாச்சாரத்தை இன்னும்
 வாழ்வை, வளத்தை, சந்ததியைச் சிதைப்பதில் அக்கறைஅவனுக்கு
 தமிழினத்தை, மதத்தை அழித்து, சிங்களத்தை; மதத்தை பரப்புவதில் கரிசனை.

என் வீடு, என்வாசல், என்சொத்து, என்வாழ்வு
 எனக்கு, என் மனைவிக்கு, என் பிள்ளைக்கு
 என்று வாழ்ந்த சிறுமை போதும்! போதும்!!
 இன்னுமா இந்தச் சீர்கெட்ட வாழ்வும் கேடும்?

எங்கள் நாடு, எங்கள் தேசியம், எங்கள் தாயகம்,
 எங்கள் மண், எங்கள் மொழி, எங்கள் கலை
 எங்களுக்கு சுதந்திரம் எங்களுக்கு விடுதலை
 என்று வீறுகொண்டெழுவோம்! எங்கள்கொடி நாட்டுவோம்
 இது "புலிகளின் காலம்" நம் "கரும்புலிகள் யுகம்"

□□

பொதுசன நூலகம்
 யாழ்ப்பாணம்
 நல்லூர் சிவநாராயணம்.

விவற்றுக்குரல்

ஆலமரச் சந்தியிலி ருந்த காகங்கள்

“ஹா ஹா” என்று கத்தி ஆர்ப்பாட்டம் செய்து கொண்டிருந்தன. கீழே வெள்ள வாய்க்காலுக்கு மேலாகப் போடப்பட்டிருந்த பாலத்துக்கருகில் நின்ற மரத்தில் சைக்கிளைச் சாத்திவிட்டு நின்றான் ஒரு இளைஞன்.

சுகந்தனின் சயிக்கிள் பாரில் அமர்ந்திருந்த சஜீவன் கேட்டான்.

“மச்சான்..... மூண்டு நாள் போட்டம் ... ஆளில்லை; இண்டைக்கும் நிக்குதோ எனனவோ”

“இண்டைக்கு அம்பிடுவர் எண்டுதான் நினைக்கிறன் ...”

“எத்தினை அலைச்சல் அலையிறம்” சஜீவன் பெருமூச்சுவிட்டான்!

சிறிது நேரம் சயிக்கிள் மெளனமாக ஓடியது ...

“டேய் சஜீ .. அங்கற்றா வாசலுக்கை மோட்டச் சயிக்கிள் நிக்குது ... ஆள் உள்ளதான்.....”

**ஆதிலட்கமி
விவகுமரர்**

சுகந்தன் அவசரமாய்ச் சயிக்கிளை நிற்பாட்டி பெல்லடித்தான்.

முதல் மூன்று தரமும் கதவைத்திறந்த அதே பெண் இப்போதும் திறந்தாள்.

‘சேர் நிக்கிறாரோ’

‘அவர் கூட்டம் ஒண்டுக்குப் போட்டார்...’

சஜீவன் சந்தேகத்தோடு மோட்டார் சயிக்கிளைப்பார்த்தான்.

‘மழைஎண்டு சயிக்கிள்ளை போனவர்’

‘எப்ப வருவர்’

‘கூட்டம் எத்தினை மணிக்கு முடியுதோ தெரியா ...’

‘விடிய வெள்ளை வந்தா நிப்பரோ?’

‘அவருக்கு கிளாஸ் இருக்கு சிக்ஸ்தேட்டிக்கு போடுவர்.....’

சஜீவன் உதடுகளைக் கடித்து யோசித்தான்.....

‘கொஞ்ச நேரம்நிண்டு பாப்பம் ...’

அந்தப்பெண் எதுவும் சொல்லாமல் கதவைச் சாத்திவிட்டுப் போனாள்

சற்றுத் தள்ளி எதிர்ப்பக்கமாய் நின்ற பூவரசுவுக்கு கீழ் சயிக்கிளை நிறுத்தி அதில் சாய்ந்தான் சஜீவன்.

சுகந்தன் கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு நின்றான்.

‘எனக் கொண்டால் பேசாமல் இந்த ஐடியாவை விடலாம்போலை கிடக்கு ஒவ்வொரு தரிட்டையும் நாயலைச்சல் அலையிறம்.....’

‘ஆரம்பத்திலை எல்லாம் இப்பிடித்தான் ... அதுக்காண்டி நாங்கள் மனந்தரளக்குடாது.....’ முழங்கையில் குத்திய நுளம்பை அடித்தபடி சுகந்தன்

தன் சொன்னான் இருவரும் தமக்குள் ஏதேதோ சிந்தனை வசப்பட்டு மெளனமாகினர். இருள் மெல்ல மெல்ல மூடிக்கொண்டு வந்தது.

‘இப்பிடி எல்லா இடமும் அலைஞ்சு போட்டு வீட்டை போக அம்மா மனுசி விளக்கமில்லாமல் திடீரும்.....’

சுகந்தன் ஆமோதிப்ப
தாய் முறுவலித்தான் ...

வருகிற போகிற
எல்லாச்சயிக்கின்றையும் உற்
றுப்பார்த்தார்கள். அந்த
வீட்டினுள் இப்போது
விளக்கு எரிந்தது!

இவர்கள் பார்த்துக்
கொண்டு நின்ற திசைக்கு
எதிர்த்திசையில் வந்து
சயிக்கின் ஒன்று அந்த வீட்
டினுள் நுழைந்தது.

'ஆள் வந்திட்டுது...'
சஜீவன் உஷாரானான்.

'மச்சான் நான் விச
யத்தை சொல்லுறன் ...
நீயும் கதை ... நழுவ
விடக் குடாது... விட்டா
எங்கட பக்கம் வீக்காப்
போயிடும் ...'

சிறிது அவகாசம்
விட்டு... கேற்றடிக்குப்
போய் பெல்லடித்தார்கள்.
முன் கதவு திறந்தது
இருட்டில் முகம் தெரிய
வில்லை.....

'சேர் நிக்கிறாரோ...'

'ஆர் தம்பி நீங்கள்...'
குரலே அவர் தான் என்
றது!

'நாங்கள் உங்களிட்டை
ஒரு அலுவல் கதைக்க
வேணும்...'

'என்ன அலுவல்
தம்பி.....'

'உள்ள இருந்து கதைக்
கலாமோசேர்.....'

'ஆ..... ஓ..... ஆ.....
வாருங்கோ... ' தடுமாற்
றத்துடன் வரவேற்றார்...
விளக்கைக் தூண்டி முகங்
களை உற்றுப்பார்த்தார்...

'சேர்... நாங்கள் ஒரு
'மகசின்' வெளிடப்போறம்.
அதுதான் ...'

இப்போது அவர் நிம்
மதிப் பெருமூச்சு விடுவது
தெரிந்தது சஜீவனுக்கு.

'சரி சொல்
லுங்கோ ' என்றார்.....

'இளங்கலைஞர்களை
யும் படைப்பாளிகளையும்
ஊக்குவிச்ச... இந்த மண்
ணின்ரை விடுதலைக்கு
அவையளையும் ஏதோ
ஒருவிதத்திலை பங்களிக்கச்
செய்யிறது தான் எங்
கடை நோக்கம்.....'

நல்ல விஷயம் தம்பி...
கட்டாயம் செய்ய
வேணும் ...'

'அதுதான் சேர்.....
நீங்கள் எங்களுக்கொரு
நல்ல படைப்புத் தர
வேணும்.....'

'இளம்படைப்பாளிய
ளுக்கெண்டு சொல்லுறியள்
தம்பி... அவையளை ஊக்
கப்படுத்திறதெண்டால்....
அவையளின்ரை படைப்புக்
களையெல்லோ வெளிக்
கொண்டு வரவேணும்..'

'என்னெண்டால் சேர் ..
முதல் வெளியீட்டிலை உங்
களைப்போலை பழுத்த

அனுபவம் உள்ள ஆக்க
ளின்ரை படைப்புகளை
வெளியிட்டம் எண்டால்...
பிறகு அடுத்ததிலை எழுது
றவை தரமா எழுது
வினம்.....'

'நீயும் ஏதாவது கதை
யன்...' என்பதுபோல சஜீ
வன் சுகந்தனைப் பார்த்
தான்!

'இண்டைக்கு இஞ்சை
நடந்து கொண்டிருக்கிற
பிரச்சினையளிலை இருந்து
நாங்கள் ஒருதரம் விலகி
இருக்கேலாதெண்டு உண
ருறம்... ஆனபடியா எங்
கடை எங்கடை வல்ல
மைக் கேத்தமாதிரி ஏதா
வது செய்யவேணும்
சேர்.....'

சுகந்தனைப் பார்த்து
அவர் தலையாட்டினார்.

'ஓம் தம்பி ரஷ்
யாவை நாங்கள் எடுத்துக்
கொண்டமெண்டால்....
அங்கைபோராட்டம் நடக்
கேக்கை .. மக்களை எழுச்சி
கொள்ள வைச்சது எழுத்
தாளர்மாற்றை பேனையள்
தான்..... துவக்கைவிட
பேனையளுக்கு வலிமைஅதி
கம் கண்டியளோ . ஏன் கியூ
பாவினும் அப்பிடித்தான்...
வியட்னாமிலும் அப்பிடித்
தான்.. நீங்கள் சின்னப்
பெடியள்... உதுகளை
அறிஞ்சிருக்க மாட்டி
யள்.....'

'அதுதான் சேர் உங்
களைப்போலை நாலுவிஷ

யம் தெரிஞ்சவையை நாங்கள் அணுகுறம் .. இந்த நேரத்திலை எங்களைப் போல இருக்கிறவையை வழிநடத்த வேண்டியது நீங்கள் தானே ..

‘வாற முதலாந் திகதி புத்தகம் வெளியாலை விட வேணும் .. நீங்கள் கெதிப் பண்ணி ஒரு ஆக்கம் தந்திய ளெண்டால் சேர்

சற்று நேரம் அவர் தலைகுனிந்திருந்தார்.

‘என்னெண்டால் தம்பியவை எங்கடை நிலைமையள் உங்களுக்கு விளங்க வேணும் பகல் முழுக்க “ஓவ்விஸ்வேக்” பிறகு ‘ரிபூஷன் கிளாசு’கள் அதுக்குள்ளை கூட்டங்கள்..... கலந்துரையாடல்கள்..... வெளியீட்டு விழாக்கள் - சொன்னா நம்பமாட்டியள் தம்பி ..’

குரலைத் தாழ்த்திக் கொண்டு தொடர்ந்தார்...

‘மனுசி நாலைஞ்சு நாளா என்னோடைசுதைக்கிறதில்லை... ஏனெண்டு தெரியுமே ... பிரான்சிலை இருக்கிற பெடியனுக்கும் சவிசிலை இருக்கிற மகளுக்கும் லெற்றர் எழுதச்சொன்னவ .. எனக்கெங்கை தம்பி நேரம்..... அதுதான் கோபம்.....’

சஜீவன் புன்னகைத்தான்.

‘நான் இரவு பன்ரண்டு மணிக்கெண்டாலும் எழுதுவன் தம்பி உந்த மண்ணெண்ணெய் விளக்கிலை எழுதேலாது பிள்ளையள் படிக்கிறதுக்கு ரண்டு மணித்தியாலம் ‘பெற்றோமக்ஸ்’ கொளுத்திறது அந்தநேரம் நான் வீட்டிலை நிண்டாலெல்லோ.....’

‘உங்கடை நிலைமை விளங்குது சேர். எண்டாலும் நீங்கள் இந்த மண்ணுக்குச் செய்யிற சேவையா நினைச்சு எங்கடை மகசீனுக்கு ஒரு ஆக்கம் தரவேணும்...’

- சஜீவன்.

‘நான் வேறை ஒரு மகசீனுக்கு எழுதின சின்னக்கதைகிடக்கு தாறன்..’ என்று எழும்பி உள்ளே போனார்...

‘நீ ஆள்வலும் சுளியன் தான்...’ சுகந்தன் சஜீவனுக்கு சங்கேதப்பாஷையில் கூறினான்.

‘இந்தாரும் தம்பி... .. இதுஒரு அற்புதமான கதை. ரண்டாயிரத்தி ஐநூறாம் ஆண்டிலை எங்கடை ஈழம் எப்பிடி இருக்குமெண்டு கற்பனைபண்ணிப் பாத்து அப்பிடியே எழுதியிருக்கிறன்... படிச்சுப்பாரும் .. புல்லரிக்கும்..’

‘சொல்லுறன் எண்டு குறை நிணையாதேங்கோ சேர். எங்கடை சனங்கள் அகதியளா இருக்க இட

மில்லாம அலையிறதும் .. தொழில் இல்லாம கஷ்டப்படுறதும் எண்டு எத்தினை அவலங்கள் கண்ணுக்கு முன்னாலை நடக்க இப்பிடியான விஷயத்தை என்னத்துக்கு சேர் இந்தப் பிரச்சினையளிலை எதையாவது வைச்சு ..’

‘தம்பி... இப்ப எழுதுற பெடிபெட்டையள் எல்லாம் உதுகளைத்தானே எழுதுதுகள். உதுகளைப் படிச்சுப்படிச்சு புளிச்சுப் போச்சுத் தம்பி...’

‘எண்டாலும் எங்கடை கண்ணுக்கு முன்னாலை இந்தப்பிரச்சினையள் தானே நடக்குது உதுகளை ஆவணப்படுத்திறதும் வெளி உலகுக்கு தெரியப்படுத்திறதும் எங்கடை கடமை தானே சேர்...’

‘வெளி உலகுக்கு தெரியப்படுத்திறதோ? அவங்களுக்கு எத்தினை சோவி .. உதுகளைத்தான் பாக்கப்போறாங்கள் .. போம் ஐசே! அப்பிடி இல்லாட்டாலும் பிறகும் எழுதலாந்தானே!’

‘அதுக்காண்டி இஞ்ச நடக்கிறதுகளைப் பாத்துக் கொண்டு சுமமா இருக்கிறதே சேர்? இந்த நேரத்திலைதானே சொல்ல வேணும், சனங்கள் எவ்வளவு அவலப்படுதுகள்..’

‘சனங்கள் மட்டுமே நாங்களும் தான் தம்பி ..’

அந்த ஆலமரத்தடிச் சந்தியிலை பீப்பாக் குண்டு விழுந்ததிலை எங்கடை வீட்டிலையும் நாலு ஓடு சரி இப்ப மழை காலம் பாரும் தண்ணிவடியுது... நாலுவிசிறறேஸ் வாற டெத்திலை இந்த மழைத் தண்ணி அசிங்கம்.. ஆனா என்ன செய்யிறது? இந்த கஷ்டத்தையும் அனுபவிக்க வேண்டிக்கிடக்குது

'சஜீவனும் சுகந்தனும் ஆளை ஆட் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

'நான் இப்ப நினைச்சாலும் கொழும்புக்கு மாற்றம் வேண்டிக்கொண்டு போகலாம் தம்பி.. ஆனா நான் ஏன் போகேல்லை தெரியுமே

'இந்த மண்ணைவிட்டு எனக்குப் போக மனம் வராதுதம்பி

'அப்பசேர்... இந்தக் கதையை என்ன செய்வம்?

'நீங்கள் அனுபமில்லாத பிள்ளையள்... சனங்களின்ரை ரசனை உங்களுக்குத் தெரியாது... பேசாமல் உதை முதல் வெளியீட்டிலை விடுங்கோ..... அதுக்கு வாற வரவேற்பைப் பாருங்கோவன்...'

'சரி அப்ப வாறம் சேர்...' சஜீவன் எழ... சுகந்தனும் எழுந்தான்... 'கேள்'வரை அவர் கொண்டு வந்து விட்டார். சந்தி

வரை சஜீவனும் சுகந்தனும் பேசிக்கொள்ளவில்லை... ..

'மச்சான்... இவையள் வெறும் கருத்துத்தியாகியள் செயல்களிலை தியாகங்களை செய்ய இவையாலை ஏலாது. இந்தக்கதையைப் போடுறதைப் பிறகு யோசிப்பம்'

'அப்ப என்னடா செய்யிறது கதைக்கு?

'நான் எழுதப்போறன்.. ஆர் எழுதுறது எண்டதை விட... என்ன எழுதுறம் எண்டது தான் முக்கியம்.....'

சஜீவன் இப்போது சயிக்கிளை உன்னி மிதித்தான். □□

இப்பொழுது!

“ஸ்ரீராம்ஸ்”

புதிய சாதனங்களுடன்

துணிவகைகளை

பிறின்றிங் செய்து கொடுக்கிறது

வடபகுதி நெசவுப் பொருள்

உற்பத்தியாளர்கள்

விபரங்கட்கு!

“ஸ்ரீராம்ஸ்” ரெக்ஸ்ரைல்ஸ்

கோண்டாவில் சந்தி,

இருபாலை.

தத்துவச்சிக்கெடுக்கும் பிரம்மஞானியின் திறன் பிரமிக்க வைக்கிறது

இன்றைய நிகழ்கால போராட்டத்தை இலக்கியமாக்கும் இலக்கிய கர்த்தாக்களுக்கு களம் அமைத்துக் கொடுக்கும் ஓர் சஞ்சீயாக வெளிச்சம் அமைகிறது. வெளிச்சம் உள்ளடக்கும் விடயங்கள் கணதீயான, காத்திரமான விடயங்களாக அமைந்திருத்தல் கண்கூடு. குறிப்பாக பிரம்மஞானியின் தொடர் கட்டுரைகள் அருமையிலும் அருமை.

ஐரோப்பிய தத்துவச் சிந்தனைகள் தமிழில் இன்றைய இளம் தலைமுறையினர்க்கு கொடுக்கப்படுவது பாராட்டப்பட வேண்டிய தொன்றாகும். இவை சிக்கலான நுண்மை வாய்ந்த பூடகமான கருத்துருவங்களாக அமைந்த போதிலும் தத்துவச் சிக்கெடுத்து எளிமையாக சாமானிய வாசகனும் விளங்கக் கூடியதாகத் தந்திருப்பது பிரம்மஞானியின் சிந்தனைத் தெளிவைக் காட்டுகிறது. இன்று எம்மிடையேயுள்ள மெத்தப் படித்த மேதாவிகள் குழப்பமான, விளங்கிக் கொள்ள முடியாத முறையில் சொற்களைக் கையாண்டு இருண்மையான முறையில் 'கருத்துக்களைச் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கும் இந் நேரத்தில் பிற மொழிகளில் அமைந்துள்ள தத்துவச் சிந்தனைகளை லாவகமாக, சரளமான மொழியாட்சியைக் கையாண்டு எமக்கு விளக்குவது மகிழ்ச்சி தருகிறது. சில சிந்தனையாளர் பிற மொழிகளில் உள்ள அருவமான நுண் கருத்துக்களை விளங்கிக் கொள்வார்கள். ஆனால் அதைத் தமிழில் தரும்போது குழப்பமான, தேவையற்ற சொற்பதங்களைத் திணித்து வாசகர்களையும் குழப்பி விடுவதுண்டு. ஆனால் பிரம்மஞானியின் கட்டுரை எவ்வித குழப்பங்களோ இருண்மைகளோ அற்று தெளிவான முறையில் அமைந்திருப்பது அவரால் நுண்மையான சிக்கலான வாதப் பிரதி வாதங்களுக்கு ஆளான கருத்துக்களும் உள்வாங்கி ஜீரணிக்கப்பட்டன என்பதற்கு சான்றாதாரமாக அமைந்து கிடக்கிறது.

மேலும் இம் முயற்சிகள் தொடரப்பட வேண்டுமென விரும்புகிறேன்.

— மு. நாவலன் (பனித்திரன்)

நீர்வேலி தெற்கு,

நீர்வேலி.

அபத்தமும் அர்த்தமும்

3

அவர் ஒரு சிறந்த நாவலாசிரியர். பிரபல நாடகாசிரியர். இலக்கிய விமர்சகர். நோபல் பரிசுபெற்ற இலக்கிய கர்த்தா.

அவர் ஒரு அரசியற் சிந்தனையாளர். மனிதத்துவவாதி. மார்க்சியவாதி.

அவர் ஒரு தத்துவாசிரியர். தத்துவத்தில் வித்தகர். பிரஞ்சு இருப்பியத்தின் பிரதம குரு.

அவர்தான் ஜோன் போல் சாத்தர். [JEAN PAUL SARTRE, 1905 — 1980]. அரை நூற்

பிரம்மஞானி

றாண்டு காலத்திற்கு மேலாக ஐரோப்பிய கருத்துலகை ஆட்டிப் படைத்தவர். பெரும் சிந்தனைப் புயல்களுக்கு மையமாக நின்றவர். தனித்துநின்று, கம்யூனிச உலகத்துடன் கருத்துப்போர் தொடுத்தவர். இருப்பு என்னும் பேரியக்கத்தில் தனிமனித இருப்பிற்கு முதன்மை கொடுத்தவர். தனிமனிதனின் இருப்பும் அவனது வாழ்வனுபவமுமே, பேருண்மைக்கு பொருளையும் அர்த்தத்தையும் கொடுப்பதாகச் சொன்னவர். சமூக வரலாற்றுக் காவியத்தில் தனிமனிதனின் அடையாளத்தைப் பொறித்துவிட முனைந்தவர்.

சாத்தரின் படைப்புலகம் பெரிது. எழுத்துக் கலையை ஒரு உன்னத சமூகப்பணியாக வரித்து அவர் ஓய்வில்லாமல் எழுதிக் குவித்தார். தத்துவமாக, நாவலாக நாடகமாக, வாழ்க்கை வரலாறாக, சுயசரிதமாக, கட்டுரையாக, செறிந்துகிடக்கும் சாத்தரின் பரந்த சிந்தனையுலகை சுருக்கிச் சொல்வது சிரமம். மிகவும் கனமான, பூடகமான, சிக்கலான மொழியில் அவர் எழுதினார். அர்த்த பரிமாணங்களின் எல்லைக் கோட்டிற்கு அப்பால் வார்த்தைகளை நெகிழ்த்

திச்சென்று சொற்சிலம்பாடுவதில் அவர் ஒரு விற்பன்னர். இலக்கியத்திலும் தத்துவத்தைப் புகுத்தினார். கருத்து

களின் குறியீடுகளாக கதாபாத்திரங்களை படைத்தார். விவாத மேடைகளாக நாடகங்களை எழுதினார். உரையாடல்களில் தத்துவ விசாரணைகளை எழுப்பினார். இருப்பிய சிந்தனையின் கலை வடிவங்களாக அவர் இலக்கியத்தைச் சிருஷ்டித்தார்.

மனிதத்துவத்தின் மையத்தில் நின்ற படி சாத்தர் தன்னை ஒரு இருப்பியவாதியாக இனம்காட்டிக் கொண்ட போதும், அவரது உலகப் பார்வையில் பல சிந்தனை உலகங்கள் சங்கமித்து நின்றன. காலத்திற்கு காலம், வெவ்வேறு தத்துவதரிசனங்

களால் அவர் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டார். இதனால், காலத்திற்கு காலம், அவரது உலகப்பார்வை மாற்றம் கண்டது. அத்தோடு அவர் வாழ்ந்த காலமும், இடமும், புறநிலைச் சூழலும், அந்தக்காலத்தில் கட்டவிழ்ந்த வரலாற்று நிகழ்வுகளும் அவரது சிந்தனையோட்டத்தில் திருப்பங்களை நிகழ்த்தின.

சாத்தரை சரிவரப் புரிந்துகொள்வதாயின் சாத்தரை ஆட்கொண்டு நின்று சிந்தனை உலகங்களை தெரிந்துகொள்வது அவசியம். சாத்தரின் சிக்கலான மொழிநடையையும், அவரது ஆழமான தத்துவப்பார்வையையும் கிரகித்துக் கொள்வதற்கு இது முக்கியம். சாத்தரை சுர்த்த சிந்தனை உலகங்கள் என்ற வரிசையில், ஹூசேனின் உணர்வாய்வுத் தத்துவம் [HUSSELER'S PHENOMENOLOGICAL PHILOSOPHY] கைடேகரின் இருப்பியம் [HEIDEGGER'S EXISTENTIALISM] ஹேகலின் 'இயங்கியல் [HEGEL'S DIALECTICS] பிராய்டின் மனப்பகுப்பியல் [FREUD'S PSYCHOANALYSIS] மார்க்சின் வரலாற்றுப் பொருளியம் [MARX'S HISTORICAL MATERIALISM] ஆகியனவற்றை குறிப்பிட்டுச் சொல்லலாம்.

ஹூசேனின் சிந்தனைகள் சாத்தரின் ஆரம்பகால எழுத்துகளை ஆக்கிரமித்து நிற்கிறது. ஹூசேன் ஒரு ஜெர்மானிய தத்துவாசிரியர். அவரது தத்துவம் மனித புலனாணுவத்தை கூர்மையாக விசாரணை செய்கிறது. புலன்களின் வெளிச்சத்தில் புலனாகும் இந்த உலகத்தின் தோற்றப்பட்டடைமிகவும் நுண்ணியமாக ஆராய விழைகிறது. பட்டுணர்வின் பண்புகளை விளக்க முனைகிறது.

எனது அகவுலகம் வாயிலாகவே நான் புறவுலகத்தை பட்டுணர்ந்து கொள்கிறேன். எனது அகமானது ஒரு திட்பநுட்பமான அளவுகோல் அல்ல. அது ஒரு களங்கப்

பட்ட கண்ணாடி. கடிவாடாம் பூட்டிய குதிரை. அது பழைமையில் சுட்டுண்டு கிடக்கிறது. மூடநம்பிக்கைகளில் மூழ்கிப் போயிருக்கிறது. ஏற்கனவே திணிக்கப்பட்ட எண்ணற்ற அனுமானங்களில் சிறைப்பட்டுக் கிடக்கிறது. இந்த மாசுபடிந்த மனதினால் பிறஉலகின் மெய்யுண்மையை கண்டு கொள்ள முடியாது. மனமானது முதலில் தூய்மை பெறவேண்டும். பழைமை, பொய்மை என்ற தளைகளிலிருந்து விடுதலை பெறவேண்டும். அனுமானங்களிலிருந்து விடுபடவேண்டும். தூய்மையான பிரக்ஞை மூலமே துல்லியமான பார்வை சாத்தியமாகும். அந்தக் களங்கமற்ற வெளிச்சத்தில் தான் தீட்சண்யமான அறிவைப்பெறலாம். வெறும் தோற்றப்பாட்டின் பின்புலத்திலுள்ள மெய்யுண்மையைக் கண்டுகொள்ளலாம்.

பட்டுணர்வை கூர்ப்படுத்தும் நுட்பமான ஆய்வுமுறைமையாக ஹூசேனின் தத்துவம் அமைகிறது. கருத்துருவங்கள், கற்பிதங்களிலிருந்து மனதைச் சுத்திகரித்து அந்தக் களங்கமற்ற கண்ணாடியில் காட்சிக்கும் மெய்புலகை, அப்படியே விபரித்துக் கூறும் புதுமையான உத்தி ஒன்றை அவர் விளக்கிக் காட்டுகிறார்.

ஹூசேனின் உணர்வாய்வுத் தத்துவம் இருப்பியல்வாதிகள் பலரைக் கவர்ந்து கொண்டது. மனிதானுபவத்தை, மனவுணர்வுகளை ஆழமாக விபரித்துக்கூற இந் தப்பார்வை ஒரு சிறந்த வழிமுறையாக விளங்கிற்று. ஹூசேனின் சிந்தனை, சாத்தரின் ஆரம்பகால எழுத்துகளை ஆக்கிரமித்து நிற்கிறது.

குமபல் (NAUSEA) என்ற சாத்தரின் முதலாவது நாவலும், இருத்தலும் இல்லாமையும் (BEING AND NOTHINGNESS) என்ற அவரது ஆரம்பகால தத்துவ நூலும் ஹூசேனின் தரிசனத்தை தழுவிநிற்கும் படைப்புகள்.

NAUSEA ஒரு பரிசோதனை நாவல். நனவோடை உத்தியில் எழுதப்பட்டது. உணர்வு நிலைகளை படிமங்களில் சித்தரித்துக் காட்ட முனையும் ஒரு விந்தியாசமான படைப்பு.

கதாநாயகன் ஒரு தனியன், வாழ்வோட்டத்திலிருந்து அந்நியப்பட்டு நிற்பவன். வேரற்ற, பற்றற்ற, உறவற்ற மனிதன். வாழ்வை அபத்தமாகக் காண்பவன். மற்றவர்களை வெறுப்பவன். தனது மனக்குகையின் அந்தரங்க மாளிகையில் வாழ்பவன். முன்பின் தெரியாத அந்தப் பட்டினத்திற்கு வருகிறான், ஒரு பிரபுவின் வாழ்க்கைக் குறிப்பு எழுதுவதற்கு. எதிலும் மனம் இருப்புக் கொள்ளவில்லை. மனவுளைச்சலில் அலைகிறான். பட்டினத்துப் பூங்கா அவனுக்குத் தஞ்சம்கொடுக்கிறது. பிரமாண்டமான ஒரு விருட்சத்தின் முன்பு அமர்ந்து கொள்கிறான். அதிலிருந்தபடி சிந்தனையில் ஆழ்ந்துபோகிறான். அவனது மனம் உலகத்தை அசைபோடுகிறது. அகமும் புறமும் புணர்ந்துகொள்கிறது. அந்தப் புலனானுபவத்தில் திடீரென அவனுக்கு ஒரு புத்துணர்வு பிறக்கிறது.

என்றுயில்லாதபடி மனம் விழிப்புக் கொள்கிறது. மனத்திரை விலகிக்கொள்கிறது. பொருட்களில் ஓட்டியிருந்த வார்த்தைகள் கழன்று விழுகின்றன. பூச்சுக்கள் அழிந்துபோகிறது. குறியீடுகள் அர்த்தமிழந்து செத்துப்போகின்றன. மனமானது இயற்கைமீது போர்த்திருந்த ஆடைகள் அவிழ்ந்து விழ, பொருட்கள் பொருளிழந்து விடுகின்றன. அந்தப் பெருமரமும் அதன்பருத்த முறுக்கேறிய வேர்களும், நிலத்தின் மேல் படுத்திருக்கும் அந்தப் புற்தரையும், பூச்செடிகளும், பூங்காவின் கதவுகளும், ஆங்காங்கே குத்தியிருக்கும் ஆசனங்களும், எல்லாமே தத்தம் தனித்துவத்தை இழந்து மறைந்துபோக, வெறும் தோற்றப்பாடு மட்டுமே தெரிகிறது. திடீரென, இருப்பானது தனது நிர்வாண தோற்றத்தில் அவனுக்கு காட்சி கொடுத்தது. எங்கும், எல்

லாம் அவனைக்குழ அடையாளமற்ற உருவங்களாக, பொருண்மத் திரள்களாக, பிண்டங்களாக, பூதாகரத் தோற்றம் கொண்டது. இந்தத் திடீர் வெளிப்பாட்டினால் சாத்தரின் கதாநாயகன் கலங்கிப்போகிறான். இருப்பின் மெய்த்தோற்றம் அவனுக்கு பயத்தைக் கொடுத்தது. அருவருப்பை ஏற்படுத்தியது. குடல் புரண்டு குமட்டியது. இருப்பின் தரிசனம் அவனுக்கு அங்கலாய்ப்பை ஏற்படுத்துகிறது. அதற்கும் அவனுக்கும் என்ன உறவு? அந்த உறவில் என்ன அர்த்தம்? அவனால் ஒன்றும் விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

“இந்த உலகில் இருப்புக் கொள்வதெல்லாம் காரணமெதுவுமற்றித் தோன்றுகிறது. பலவீனத்துடன் நிலைத்திருக்க முனைகிறது. தற்செயலாகச் செத்துப்போகிறது ஏன், எதற்காக, இந்த உலகம் தோற்றம்கொண்டது? இருப்பிற்குப் பதிலாக இல்லாமை இருந்திருக்கலாம் அல்லவா. எதையுமே என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை” அவன் சிந்திக்கிறான். இருப்பு அபத்தமாகத் தோன்றுகிறது.

இறுதியில் தனது வரலாற்று ஆய்வைக் கைவிட்டு அந்தப் பட்டினத்திலிருந்து வெளியேறுகிறான். புகையிரத நிலையத்தில் தனது எதிர்காலம்பற்றி கவலைகொள்கிறான். அபத்தமான வாழ்க்கையில் அர்த்தம் காண்பது எப்படி எனச் சிந்திக்கிறான்.

சிருஷ்டிப்புக் கலைதான் உன்னதமானது. கலைஞனாக வாழ்வதில் தான் அர்த்தமிருக்கிறது. படைப்புத் தொழிலில் ஒருவன் தனது இருப்பின் அடையாளத்தை நிலைநிறுத்துகிறான். தனது வாழ்வனுபவத்தை மற்றவர்களுக்கு உணர்த்திவிடுகிறான். இறந்த பின்னரும் தனது கவட்டை இந்த உலகத்தில் விட்டுச்செல்கிறான். ஒரு நாவல் எழுதவேண்டுமென கதாநாயகன் உறுதிசெய்து கொள்வதுடன் தனது நாவலை முடிக்கிறார் சாத்தர்.

'குமட்டல்' என்ற இந்த நாவல் சாத்தரை பிரஞ்சு இலக்கிய உலகில் அறிமுகப்படுத்தியது. கலைவடிவத்தில் தத்துவத்தை விளக்கும் பரிசோதனை முயற்சியாக அவர் இந்த நாவலை எழுதினார். கமுவின் 'அந்நியனுக்கும்' சாத்தரின் 'குமட்டலுக்கும்' சில ஒருமைப்பாடுகளைக் காணலாம். ஆனால் அடிப்படையில் வேறுபாடுகள் உண்டு. இரு கதாநாயகர்களும் வாழ்க்கையில் விரக்திகொண்ட அபத்த மனிதர்கள். கமுவின் கதாநாயகனுக்கு மரணத்தின் வாயிலில் ஞானோதயம் பிறக்கிறது. வாழ்வின் அர்த்தத்தை அவன் உணர்ந்துகொள்கிறான், ஆனால் சாத்தரின் கதாநாயகனுக்கு இருதகல் அசிங்கமாகத் தெரிகிறது. இருத்தலின் வெளிப்பாடு அருவருப்பைத் தோற்றுவிக்கிறது. வாழ்வு அபத்தமாக இருப்பினும் எழுத்தில் அர்த்தத்தைக் காணலாம் என்ற முடிவுக்கு வருகிறான். இருப்புபற்றிய ஒரு எதிர்மறையான சித்திரிப்பை இங்கு சாத்தர் தருகிறார். ஆனால் நாவலின் மையக்கருத்து வேறு. மனித மொழிக்கும், அந்த மொழியால் மனிதன் உருவகப்படுத்த முனையும் மெய்யுலகத்திற்கும் மத்தியில் பெரிய விரிசல் உண்டு. சொற்களால், கருத்துருவங்களால் மனிதன் கட்டியெழுப்பும் உலகம் வேறு, மெய்யுலகம் வேறு. வார்த்தைகளுக்கு அப்பாலான, கருத்துகள், அனுமானங்களுக்கு அப்பாலான தூய்மையான பிரக்ஞையில் இருத்தலின் மெய்மையைக் கண்டு கொள்ளலாம். ஹூசே ஸ்டீடம் உள்வாங்கிய இந்தத் தத்துவமே நாவல் வடிவம் எடுத்திருக்கிறது.

பிந்திய ஒரு காலகட்டத்தில், அதாவது 26 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், சாத்தர் தனது முதலாவது நாவலை சுடுமையாக விமர்சித்திருக்கிறார். "உலகம்பற்றிய அன்றைய பார்வையில் எனக்குத் தெளிவு இருக்கவில்லை. இன்று மெய்யுலகின் உண்மைநிலையை என்னால் உணர்ந்துகொள்ள முடிகிறது. குழந்தைகள் பசியினால் மடிந்து போவதை நான் கண்டிருக்கிறேன். செத்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு குழந்தையின்

அவலத்திற்கு எனது அந்த நாவல் ஈடாக முடியாது" என்று அவர் எழுதியிருக்கிறார்.

1943-ம் ஆண்டு பாரிஸ் நகரை ஜெர்மான்யர் ஆக்கிரமித்திருந்த காலத்தில் இருத்தலும் இல்லாமையும் (BEING AND NOTHINGNESS) என்ற சாத்தரின் பிரபல தத்துவ நூல் வெளியாகியது. ஆயிரம் பக்கங்களைக் கொண்ட இந்த நீண்ட, கனமான தத்துவப் படைப்பு மனித பிரக்ஞையின் பல்வேறு உணர்வுநிலைகளை மிகவும் நுணக்கமாக அலசிப் பார்க்கிறது. ஹூசே ஸ்டீடின் உணர்வாய்வுத் தத்துவத்தை தழுவி நின்றபோதும், சாத்தரின் இருப்பியக் கருத்துக்கள் இந்த நூலில்தான் அறிமுகம் செய்யப்படுகிறது.

மனவுலகத்தையும் பொருளுலகத்தையும் இருப்பின் இரு முகங்களாக, இரு முரண்பட்ட சக்திகளாக விளக்கிக்காட்ட முனையும் சாத்தர் அகத்தினதும் புறத்தினதும் சிக்கலான உறவுபற்றி மிகவும் நீண்ட தத்துவார்த்த வியாக்கியானங்களைத் தருகிறார். இந்த உறவுபற்றிய ஆய்வில் மனித மனம் முதன்மை பெறுகிறது. தனித்துவம்பெறுகிறது. எல்லா நிர்ணய சக்திகளுக்கும் அப்பால் சுயாதீனம் கொண்டதாக, சுதந்திரம் பெற்றதாக சித்திக்கப்படுகிறது.

மெய்யுலகம் எனக்குப் புறம்பாக இருக்கிறது. என்னைச் சூழ இருக்கிறது. எனது புலனுக்கு எட்டிய தூரத்தில் எங்கும், எல்லாவிடமும் வியாபித்து நிற்கிறது. எனது தோற்றத்திற்கு முன்பே அது இருந்த படியே இருக்கிறது. ஏற்கனவே, எப்படியோ, ஏதோ ஒரு வழியில், அது உருவாக்கம்பெற்று நிற்கிறது. இருப்பாக இருந்துகொண்டே இருக்கிறது. அதற்கு வடிவமில்லை; உருவமில்லை; பண்புகளில்லை; இயல்புகளில்லை; அவை எல்லாம் மனித மனதினால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவை. மனமே இந்த உலகத்திற்கு பொருளைக்

கொடுக்கிறது; பண்பைக் கொடுக்கிறது; அர்த்தத்தைக் கொடுக்கிறது. காலம் என்றும், வெளி என்றும் காரண காரியமென்றும், தேவை என்றும், இயல்பு என்றும், பண்பு என்றும், தோற்றம் என்றும், மாற்றம் என்றும், நாம் பாவிக்கும் பதங்கள் எல்லாம் இந்த உலகத்தை தரம்பிரித்து, வகைப்படுத்த நாம் கையாளும் கருதுகோள்கள்; அளவுகோல்கள்.

மனித மனமே இந்த உலகத்திற்கு ஆடைகளை அணிந்து அழகுபடுத்தியிருக்கிறது. பூச்சுக்களைப் பூசினிட்டிருக்கிறது. அர்த்தங்களைப் பிதுக்கினிட்டிருக்கிறது. தான் விரும்பியவாறு, தனது இயல்புகளிருந்து, தனது அளவுகோல்களிருந்து, இந்த உலகத்தை மனமே சிருஷ்டித்துள்ளது. ஆனால் இந்த உலகமானது மனித கணிப்புகளுக்கு அப்பால், மனித அனுமானங்களுக்கு அப்பால், மனித கற்பிதங்களுக்கு அப்பால், மனிதனுக்குப் புலனாகாத மெய்ப்பொருளாய், மெய்யுண்மையாய் இருப்புகொண்டு இருக்கிறது. நாம் காணும் இந்த நிஜவுலகம், நாம் பட்டுணர்ந்துகொள்ளும் இந்தப் புறவுலகம் மனிதனின் உலகம்; மனிதனால் வளையப்பட்ட உலகம்.

சாத்திரின் இந்தத் தத்துவார்த்த விளக்கம், பொருளுலகத்தை, புலனானுபவத்திற்கு அப்பாலான மாயப் பொருளாக, மறைபொருளாக சித்திரிக்க முனைகிறது. அகத்திலிருந்து புறத்தை துண்டித்துவிட விழைகிறது. மனித மனத்திற்கு அலாதியான முக்கியத்துவத்தை கொடுக்கிறது.

சாத்திரின் பார்வையில் மனித மனமானது ஒரு சுதந்திரப் பறவை. அது சுயமாகச் சிந்திக்கிறது, உணர்கிறது, முடிவுகளை எடுக்கிறது, தெரிவுகளைச் செய்கிறது, திட்டங்களைப் போடுகிறது, சுயவுணர்வு கொள்கிறது. ஞாபகமீட்டுகிறது, உலகத்தைக் கிரகிக்கிறது, உலகத்தாரோடு உறவு கொள்கிறது, சொற்களில் கருத்துகளைச் செதுக்கிறது, படைக்கிறது.

இவ்வாறாக மனிதனின் பிரக்ஞை (HUMAN CONSCIOUSNESS) செயற்படுகிறது; இயங்குகிறது. இந்த மன இயக்கத்தை சுதந்திரத்தின் வெளிப்பாடாக, சுயாதீனத்தின் செயற்பாடாக கற்பிக்க முனைகிறார் சாத்தர். இங்கு அவர் மன இயக்கத்தை விபரித்துச் சொல்வதுடன் நின்றுவிடவில்லை. மனித பிரக்ஞையை முழு மனிதனாக உருவகித்து, மனிதன் ஒரு பூரணமான சுதந்திரப் பிறவி எனப் பிரகடனம் செய்துவிடுகிறார். அதாவது, எவ்வித நிர்ப்பந்தங்களுக்கும் நிர்ணய சக்திகளுக்கும் அப்பாலான ஒரு சுதந்திர ஜீவனாக மனிதனை சித்திரித்துவிடுகிறார். சாத்தரின் தத்துவ விதையில் மனமானது முழு மனிதனாக மாற்றப்படுகிறது; எண்ணத்தின் அசைவியக்கம் மனிதனின் சுதந்திர இயக்கமாக மாற்றப்படுகிறது. இப்படியான ஒரு சுற்பதனாவாத கருத்துநிலையில் நிற்குகொண்டு, மனிதன் சுதந்திரமாக வாழ விதிக்கப்பட்டிருக்கிறான். (MAN IS CONDEMNED TO FREEDOM). அது அவனது தவிர்க்கமுடியாத தலைவிதி என அறைகூவல் விடுக்கிறார். மானசீகமான ஒரு சுதந்திரத்தைக் கற்பித்து அதை மனித இருப்பின் மையத்தில் நிறுவிவிட முனைகிறார் சாத்தர்.

சாத்திரின் இந்தத் தத்துவப் படைப்பில் புரிந்துகொள்ள முடியாத புதிர்கள் பலவுண்டு. முரண்பாடுகள் பலவுண்டு. மெய்யுலக எதார்த்தத்திற்குப் புறம்பான கற்பிதங்கள் பலவுண்டு. உலகத்திலிருந்தும், உறவுகளிலிருந்தும் அந்நியப்பட்டு நிற்கும் ஒரு அலாதியான அகவுலகத்தைப் படைத்து, அதைச் சுதந்திரத்தின் ஆன்மாவாகச் சித்தரித்து, அதன் அத்திவாரத்தில் தனது இருப்பியக் கருத்துலகை கட்டி எழுப்புகிறார் சாத்தர். உலகத்தின் தளைகளிலிருந்து விடுபட எத்தனிக்கும் ஹூசேனின் 'துய பிரக்ஞை' (PURE CONSCIOUSNESS) சாத்திரின் சுதந்திர புருஷனாக மனு அவதாரம் எடுத்திருக்கிறது.

இந்தத் தத்துவ நூலை எழுதிய அன்றைய காலகட்டத்தில், சாத்தரின் சிந்தனைகள் நிஜத்தின் நிலத்தில் கால் பதிக்கவில்லை. வாழ்வுக் கடலில் நங் கூரம் தரிக்கவில்லை. வரலாற்று ஓட்டத்தை கண்டுகொள்ளவில்லை. சமூக வாழ்விற்கும் வரலாற்றிற்கும் புறம்பாக நின்று, நிஜவுலக நிர்ப்பந்தங்களை நிராகரித்துவிட்டு, மனவுலகச் சுவர்களுக்குள் மனிதனைத் தேட அவர் முயற்சித்தார். இயற்கையால் படைக்கப்பட்ட மனிதனை, இயற்கையோடு இணைந்துவாழும் மனிதனை, சமூக உறவுச் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்ட மனிதனை, வரலாறு படைக்கும் மனிதனை, இரத்தமும் சதையுமான பொருளாய மனிதனை, மெய்யான மனிதனை அவர் அன்று கண்டுகொள்ளவில்லை. விலங்கிடப்பட்டிருக்கும் அடிமையிடம், சிறையில் வதைபடும் கைதியிடம், பசியால் செத்துக்கொண்டிருக்கும் மனிதனிடம் சாத்தர் சொல்லும் சுதந்திரம் செல்லுபடியாகாது. அது மனித மெய்நிலைக்குப் புறம்பானது. அகவயமானது.

பிந்திய ஒரு காலத்தில், முந்திய படைப்புகளை சுயவிமர்சனம் செய்யும் போது தனது ஆரம்பகால கற்பனாவாதத்தை அவர் கண்டிக்கத் தவறவில்லை. உளவியல் நிலவறைக்குள் நின்று, முழு உலகத்தையும் விளக்க முயன்றது தவறு என்பதை அவர் ஒப்புக்கொண்டார்.

ஐரோப்பாவை அதிரவைத்த இரண்டாவது உலகப்போர் சாத்தரின் கனவுலகத்தைக்கலைத்தது. நிஜவுலகின் நிஜத்தைப் புரியவைத்தது.

நாசிச யுத்த பூதம் நாடுகளை விழுங்கியது. நகரங்களை அழித்தது. கோடிக்கணக்கில் மனிதர்களைக் கொன்று குவித்தது. நெப்போலியனின் நாடு, சாத்தரின் தாய்நாடு, ஹிட்லரின் காலடியில் மிதிபட்டது.

அந்நிய ஆக்கிரமிப்பால் எழுந்த அடிமைப்பட்ட வாழ்வும், அவலமான சூழ்நிலைகளும் சாத்தருக்கு சுதந்திரம்பற்றிய தெளிவை ஏற்படுத்தியது. சுதந்திரம் என்பது மனவுலகத்தின் மானசீகப் பொருளல்ல; அது சமூக வாழ்நிலையோடு சம்பந்தப்பட்டது. அடிமைத் தளைகளிலிருந்து விடுபடுவதைக் குறிக்கிறது. மனித மேம்பாட்டை குறிக்கோளாகக்கொண்டது. புறநிலைகள் சாத்தருக்கு இந்த உண்மையைப் புலப்படுத்தியது. நாசிச ஆதிக்கத்திற்கு எதிரான பிரஞ்சு எதிர்ப்பியக்கத்தில் இணைந்து செயலாற்றிய வேளையில், சுதந்திரம் போராடிப்பெற வேண்டியது என்ற ஞானோதயம் அவருக்கு ஏற்பட்டது.

இரண்டாம் உலக யுத்தத்தை அடுத்து, அரசியலிலும் இலக்கியத்திலும் தீவிரமாக ஈடுபட்டார் சாத்தர். மார்க்சிய சிந்தனை அவரை வெகுவாகக் கவர்ந்தது. சமத்துவமும் சமூக நீதியும் தழைத்தோங்கும் சமூகத்தில் தனிமனிதனின் சுதந்திரம் மேம்பாடுபெறுமெனக் கருதினார். ஒடுக்கப்படும் மனிதனின் விடுதலைக்காக குரல் கொடுத்தார். அரசியல் நாடகங்களை அரங்கேற்றினார். நாவல்களை எழுதினார். அரசியல் ஈடுபாடுகொண்ட படைப்பிலக்கியத்தை வலியுறுத்தினார்.

எழுத்து என்றால் என்ன? ஒரு எழுத்தாளன் ஏன் எழுதவேண்டும்? அவன் யாருக்காக எழுதவேண்டும்? என்ற வினாக்களுக்கு விடையளித்து 'இலக்கியம் என்றால் என்ன?' (WHAT IS LITERATURE) என்ற நூலை எழுதி வெளியிட்டார். 1948 ல் பாரிஸில் பிரசுரமான இந்த நூல் பிரஞ்சு இலக்கிய உலகில் பெரும் சர்ச்சையைக் கிளப்பியது.

இலக்கியம் ஒரு சமூகக் கலை; ஒரு சமூகச் செயற்பாடு; அதற்கு ஒரு சமூகப் பங்கு இருக்கிறது. சமூக உலகத்தின்மீதும்,

சமூக இயக்கத்தின்மீதும் அது தாக்கத்தை விளைவிக்கிறது. சமூக மாற்றத்திற்கு உந்து சக்தியாக விளங்குகிறது. மனித விழிப்புணர்விற்கும் விடுதலைக்கும் பாதை அமைத்துக்கொடுப்பதே இலக்கியத்தின் உன்னதமான இலட்சியமாக அமையவேண்டும். ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தில், குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில், ஒரு குறிப்பிட்ட வரலாற்றுச் சூழலில் எழுத்தாளன் வாழ்கிறான். தான் வாழும் சமூகத்தையும், அந்த சமூகத்தின் வாழ்நிலைப் பிரச்சினைகளையும், போராட்டங்களையும் எழுத்தாளன் உதாசீனம் செய்ய முடியாது. வரலாற்றிலிருந்து அவன் ஒளித்துக்கொள்ள முடியாது. அவன் எழுதவேண்டும். அவனது எழுத்து அந்த சமூகத்தின் வாழ்நிலையை ஊடுருவி நிற்கவேண்டும். சமூகத்தாரை சிந்திக்கத் தூண்டி, செயற்படவைக்க வேண்டும். சமூக விடுதலையை இலக்காகக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இந்த வகையில் எழுத்தாளனுக்கு சமூகப் பற்றுணர்வு அவசியம், அர்ப்பணிப்பு அவசியம், ஈடுபாடு அவசியம். எழுத்து, அரசியல் ஈடுபாடுடையதாக அமையவேண்டும் என்பதை இந்த நூலில் வலியுறுத்துகிறார் சாத்தர்.

(அடுத்த கட்டுரையில் சாத்தரின் மார்க்சியம் பற்றி எழுதுகிறார் சிரம்மஞானி)

சொற்களுக்கு அபாரமான சக்தியுண்டு. அவை வாசகனின் ஆன்மாவைப் பற்றிக் கொள்கிறது. அவனது இருண்ட மனக்குகைக்குள் வெளிச்சத்தைக் காட்டுகிறது. மாயைகளைப் போக்கிவிடுகிறது. கனவுகளைச் சிதைத்துவிடுகிறது. எழுத்துக் கலையானது அரசியல் விழிப்புணர்வை தூண்டி, மனித விடுதலைக்கு வழிசமைத்துக் கொடுக்கிறது. சமூகப் பிரக்ஞையுடன் எழுதுபவன், சமூக விடுதலைக்காக எழுதுபவன் தனது இருப்பிற்கும் மற்றவர்களது வாழ்விற்கும் அர்த்தத்தைக் கொடுக்கிறான் என்கிறார் சாத்தர்.

மனித இருப்புநிலைக்கு அப்பால், சமூக வாழ்நிலைக்கு அப்பால், அழகுணர்விற்காக, கலையுணர்விற்காக, நித்திய விழுமியங்களைத் தேடி எழுதுவதில் அர்த்தமில்லை. அது சமூகத்தின் ஒடுக்குமுறையாளர்களை, அதிகாரவர்க்கத்தினரை திருப்திப்படுத்தும் படைப்புகளாகும். அந்த எழுத்துக்கள் சமூகத்தின் ஒடுக்குமுறையை நியாயப்படுத்துவதாக அமையும் என்கிறார் சாத்தர்.

(தொடரும்)

தீர்மானத்தைப் பிரியர்களே!
உங்கள் ஆவல் தீர்க்க.....
ள் பெசல் - பாண்

பணிஸ்
கேக்
கல்பணிஸ்

இவை அனைத்தும்
உத்தரவாதத்துடன்
குறித்த நேரத்தில்
ஓட்டுக்கு வழங்கப்படும்.

காங்கேயன் வெதுப்பகம்

கே. கே. எஸ். வீதி,
கன்னாகம்.

வானதி!

உங்கள் வைபவங்கள் 'வானதி' அரிசியின்
அன்னத்தால் சிறக்கட்டும்
உங்கள் கொண்டாட்டப் பலகாரங்களில்
'வானதி' யின் மணம் வீசட்டும்

தரத்தில் சிறந்தவை

வானதி உற்பத்திகள்

- நாட்டரிசி
- உடையல்
- தீட்டுப்பச்சை

இவை உங்கள் நாவில் தித்திக்கும்

வாரீர்! வானதி அரிசி ஆலைக்கு!

நாவினிக்கும் அரிசி வகைகளுக்கு

வானதி அரிசி ஆலை

கொடிகாமம் வீதி,
கரவெட்டி.

சிவமயம்

ஈழத்தமிழரின் உள்ளங்களை ஊடுருவி
உள்ளொளி பெருக்கி பேரானந்தம் அனுபவிக்க

உதவ வேண்டுமென
எல்லாம் வல்ல சர்வலோக
பிதாவாகிய பார்வதி சமேத
பரமேஸ்வரனை
வணங்கி
வாழ்த்துகிறோம்.

ந. தெய்வேந்திரன்
ஏழாலை மேற்கு
சுன்னாகம்

பீடி உலகில் மங்காத பெயர்

சென்னை நாவல்
முப்பாண்டி
நல்லூர் கிளை நாவல்.

சுவை நயம் மிக்கவை

ஆர். வீ. ஜி பீடிகள்

இதமான புஷ்யின்பர் தருவை

ஆர். வீ. ஜி பீடிகள்

பாவனையாளர்களின்
நன்மதிப்பைப் பெற்றவை

ஆர். வீ. ஜி பீடிகள்

உற்பத்தியாளர்கள் :

ஆர். வீ. ஜி. பீடி ஸ்தாபனம்

இல, 58, குறுக்கூத் தெரு,
நல்லூர், மாழ்ப்பாண்டி.